ምዕራፍ ዐሥር

" ራስ ግሪል " የምትል ዓርማ ከደረቱ ላይ የለጠፈ አስተናጋጅ ፣ " ምን ልታዘዝ ? " ሲል ከፊቱ መጥቶ ቆመ ።

" እስቲ ቀዝቃዛ ቢራ " አለ ለማ ሰዓቱን እየተመለከተ ።

ዘጠኝ ከዐሥር ሆኖ ነበር ። ' ቦታው ጠፍቷት ይሆን እንዴ ? ' ሲልአሰበ ፣ ምናልባት ዋናው ራስ ሆቴል ሔዳ እን ደሆን በሚል ግምት ። ነገር ግን ቀጠሮአቸውን በደንብ ያስታውሳል ። "ራስ ግሪል ፣ ቅዳሜ በዘጠኝ ሰዓት " ሲላት ፣ ጥቂትም ግር ሳይላት ነበር ፣ ቀጠሮውን የተቀበለችው ።

' እንዴት አባቷ ቀጠሮው ቦታ ቀድማ አትገኝም ?' የሚል ትምክህት ተሰማው ። ለጊዜው ተፈላጊ በመሆኑ ዐሥር ደቂቃ አሳልፎ የመጣው ቀድማ ትጠብቀኛለች በሚል ግምት ነበር ።

አሳላፊው ቢራውን ይዞለት መጣ ።

ለማ የቢራውን ቅዝቃዜ ለመገመት ጠርሙሱን በእጁ ጠበቅ አርጎ ከጨበጠ በኋላ አስከፈተ ። ሁለቴ ተጉንጭቶ ግማሽ ወገቡ ላይ አደረሰው ። የዕለቱ ወበቅ ሌላ ጉዳይ ነበር ። ኮቱን አወለቀ ። ከፊት ለፊቱ በከረባት ታንቀው የተቀመጡትን ወፍራም ሰውዬ ተመልክቶ ፣ ሙቀት በመቋቋም ችሎታቸው ተደነቀ ።

ደቂቃዎቹ ወደፊት ተራመዱ ። ወፈር ያለች አጭር ልጅ ግን ብቅም አላለች ። አምስት ደቂቃ ሳይሆን ሙሉ ቀን የጠበቃትን ያህል ስሜቱ ተቁነጠነጠ ። ከአሁን በፊት ሁለት ጊዜ ሴቶች በቀጠሮ ቀጥተውታል ። ብዙ ሴቶች በመጀመሪያ ቀጠሮ ላይ እንዲህ እንደሚያረጉ ያውቃል ። ርካሽ እንዳይመስሉ የሚያደርጉት መፍጨርጨር ነው ። ይሁን እንጂ በቤተ ልሔም ሲቀጣ አይፈልግም ፣ መቅረት ሳይሆን መዘግየቷ ራሱ ምን ሲደረግ !

ቢራውን ጭልጥ አድርጎ ተነሥቶ ሊሔድ ፈለገ ። ነገር ግን እግሩን አላንቃንቀም ። ነገር የጠፋው የዚያች የሠርግ ዕለት ነው ። ‘ እፌን ካጠፋሁ አይቀር ፣ ማስጨረስ አለብኝ ’ የሚል ስሜት አደረበት ። የቤተ ልሔም ግምት ልክ ነበር ። የተዘበራረቀ ስሜቱን ተመርኩዞ መከረኛ ኅሊናው የፌዝ ጥርሱን እያሳየ ከተፍ አለበት ። እንደ ገና ሁለት ለማዎች ሙግት ጀመሩ ።

‘ ምነው ቢቀርብህ ፣ ለማ?’

‘ ምኑ? ’

‘ መዝቀጡ ፣ ያለቦታህ መዋሉ ! ’

‘ መምህር የሚያስተምራትን ኮረዳ ቢያወጣ መዝቀጥ አይደለም ። ማነው እንዲህ ያለው? ማነው እንዲህ ዐይነት ሕግ የደነገገው ? አላየሁም ። አላነበብኩም ። እስካሁን ጅል ሆኘ ቆይቻለሁ ። ቁጥብነቴ በሕይወቴ ላይ ምን ጨመረ ልኝ ? ፍራፍሬ ቀርቦ አትብሉ ብሎ የሚያግድ ሕግ ካለ አል ቀበልም ። ’

‘ መታገድ ሳይሆን መቆጠብ ያስፈልጋል ። ’

‘ መቆጠብ ! መቆጠብ! ከአመጋገብ መቆጠብ! ከወሲ ባዊ ግንኙነት መቆጠብ ! ቁጥብነትን የሰውነት መለኪያ ያደረገው ማነው ? ’

‘ አመዛዝን እንጂ ! ቁጥብነት ከሌ ለማ የሰው ልጅሕይ ወት ከእንስሶች ባልተለየ ነበር ። እንደእንስሶች በተገናኙበት መዳራት ፣ ባገኙበት መብላት መጠጣት ፣ በደረሱበት መተ ኛት ፣ ያገኙትን ማንሣት ፣ የጠሉትን መጣል ቢሆንማ ፣ ታላቅ የስሜት ግጭት ስለሚፈጠር ፣ የሰው ልጅ እርስ በርሱ ይተላለቅ ነበር ። ቁጥብነት በስሜት ሳይጋጩ ተባብሮ መኖ ርን በሚፈልግ ኅብረተሰብ ውስጥ ያለ ማኅበራዊ ሕግ ነው . .

‘ እና ፣ የአካባቢውን ሕግ ብጥስ ምን ይመጣብኛል ? ’

‘ መተፋት ነዋ ! በኅብረተሰብ መተፋት ፣ መናቅ ፣ ከአውሬ ወይም ከእንስሳ መቆጠር ! መዝቀጥ !’

ለማ ድንገት ዘወር ቢል ፊቱን ከሕንፃው ጋር ከተሠራው ረዥም የቁም መስታወት ውስጥ ተመለከተ ። በውን ከጠላቱ

ጋር እንደሚሟገት ሰው ግንባሩ ተኮማትሮ ፣ ፊቱ የውስጥ ስሜቱን በግልጽ ያሳይ ነበር ።

‘ ከኅሊና የበለጠ ጠላት ምን አለ ? ’

‘ አዎ ! ጠላትህ ነኝ ። ከሰውነት ውጭ ስትሆን ገና የባሰ ጠላትህ እሆናለሁ ። ሕይወትህ የአንዱ መሆን አለበት ፤ የውጭያዊ እንተነትህ ወይም የውስጣዊ እንተነትህ! ’

‘ እፍ ! ቢቃኝ ሙግት አልፈልግም ! ’

‘ እንዴት ? ”

‘ እንዲህ ነዋ ! ትዳር መመሥረት አልቻልኩም ። ምን ተይዞ ጉዞ ! ’

‘እና የአሁኑ ተግባርህ ለዚህ ሁሉ መካካሻ ነው ? ! “ ከረሜላ ካልተገዛልኝ ብርጭቆ እሰብራለሁ ” እንደሚል ሕፃን ፣ ወይም ደግሞ ፣ “ የሲኒማ ፍራንክ ካልሰጠሽኝ እናቴ አይደለሽም ! ” ብሎ ደሀ እናቱን እንደሚያስፈራራ ጎረምሳ ሆንክ'ኮ ! ነው ፣ አይደለም ? አልቤርጎ እየኖሩ ክብር የለም ። ”

‘ ምንም ሆነ ምን በቁጥብነት ራሴን አላስርም ። ካለመ ቆጠቤ የሚቀርብኝ ክብሬ....’

‘ ለማኅበራዊ ችግር መፍትሔው ፣ ማኅበራዊ ትግል እንጂ ካሉበት በታች ሆኖ መገኘት አይደለም !’

‘ እፍ ! ’

በቀይ እጅጌ-ጉርድ ቀሚስ ደምቃ ጽጌረዳ አበባ የመሰለች ኮረዳ ወደ ምግብ ቤቱ ስትገባ በተመለከተ ጊዜ ፣ ሲወተውተው የቆየው ኅሊናው የኋሊት ፈረጠጠለት ። „ጉሽ ፣ ገላገልሽኝ” በማለት ዐይነት ለማ በረዥሙ ተንፍሶ ተመቻችቶ ተቀመጠ ። ነገር ግን የውስጥ ስሜቱን በፈገግታ ሊገልጽ አልፈለገም ። ቅሬታውን በሚያንጸባርቅ አስተያየት ተቀበላት ።

“ ስሪ ! ብዙ አስጠበቅሁህ አይደል? ” አለችው ቤተ ልሔም ፣ ቁና ቁና እየተነፈሰች ። “ እፍ አገኝሃለሁ የሚል ግምት አልነበረኝም ። ተስፋ ቆርጬ ነበር ”

እንዳለችውም ፣ ገና በሩን ስትገባ ዐይኖቿ ከወንዶቹ መሐል አነጣጥረው ለማን ባገኙት ጊዜ ፣ ልቧ በደስታ ከውስጧ ዘሎ ሊወጣ ምንም አልቀረው ። በመዘግየቷ ጥፋተኝነት እየተሰማት ነበር የቀረበችው ። ለማ መቆጣት አልቻለም ። መላ ሰውነቷን የተርከፈከፈችው ሽቶ መዓዛ ስሜቱን አደንዝዞት ፣ ቅሬታውን እንዲውጥ አስገደደው ።

“ ምንም አይደለም ፣ በይ ቁጭ በይ ። ግን ምነው ? ” አላት ፣ ግንባሩን አላልቶ ሰዓቱን እያየ ። ዘጠኝ ተኩል ሆኖ ነበር ።

“ አንድ ደረቅ ባለታክሲ አጋጥሞኝ ’ ኮ ነው ” አለች ቤተ ልሔም ፣ ከአቀማመጧ እየተመቻቸች ። “ እኛን ውስጥ አጉሮ ነዳጅ ለመቅዳት አይገተር መሰለህ ? ”

“ጥላችሁት በሌላ ታክሲ አትሔዱም ነበር?! ” አላት ፣ በመቆርቆር ስሜት ።

“ መጥፎ አካባቢ ነበራ ! ታክሲ እንደ ልብ የማይገኝበት ። ”

አንድ አሳላፊ መጥቶ ከፊታቸው ቆመ ።
“ የብርቱካን ጭማቂ አለ ? ” ስትል ጠየቀች ።
“ ምነው ? ቢራ ጠጭ እንጂ ” አላት ለማ ።

“ ኤ ፣ አልጠጣም ። በዚህ በፀሐይ ቢራ ራሴን ይፈልጠዋል ” አለችውና ፊቷን ወደ አሳላፊው መልሳ ፣ “ ጭማቂውን አምጣልኝ ” ስትል አዘዘች ።

“ በል ለእኔም ቢራ ድገመኝ ” አለ ለማ ።

ፀሐዩን ፈርታ ሳይሆን ቢራ እጅግም ነች ። ቦርጭ ያወጣል እያሉ ጓደኞቿ ስለሚያስፈራሯት ትታዋለች ። ሌላው ችግሯ ደግሞ ፣ ቢራ ከጠጣች ሽንት ቤቱ ለእሷ ብቻ መለቀቅ አለበት ። በጉሮሮዋ ከመውረዱ ፣ ሽንቷ ይመጣባታል ። ውስኪ ሲሆን ነው ደስ ብሎአት የምትጠጣው ።

“ውይ ! ምን ዐይነት ቃጠሎ ቀን ነው ?” ስትል ጨዋታ ከፈተች ። ስስ ተካፋች ሹራቧን አውልቃ ትከሻና ደረት

ዋን ገላልጣ ነበር የተቀመጠችው ። የቆዳዋ ጥራት በሞግዚት ተንከባክበው የያዙት እንጂ በዩኒቨርስቲ ትምህርት የማቀቀ አይመስልም ።

“ ጉድ ነው እንጂ ” አለና ለማ ወበቁን በማጋነን ዐይነት ፣ ወዲያው መለስ አርጎ ፣ “ እኔስ ቦታውን ወይም ቀጠሮውን ረስተሽዋል ብዬ ነበር ” አላት ።

አሳላፊው ቢራውንና ጭማቂውን አቅርቦላቸው ተመለሰ ።

“ እንዴ ! ምን ማለትህ ነው ? ” አለችው ፣ ልቡ ውስጥ ገብታ ለመጉዝጉዝ ዐይኗን እያስለመለመች ። “ እንዴት እረሳዋለሁ ?! ”

እውነትም ቤተ ልሔም አትረሳም ። ከዚህ ቀደም የሦስት ቦይፍሬንዶቿን ቀጠሮ እያወጣች እያወረደች ስታማርጥ ውላ ፣ የአንድ ትልቅ መሥሪያ ቤት ኃላፊ ወደ ሆነው ዘንድ ወስና ብትሔድ ፣ ግማሽ ሰዓት በመዘግየቷ ፣ ወፍራም ገቢ ያስገኝልኛል ብላ የተማመነችበትን የክረምት ሥራ ሳታገኝ ቀርታለች ።

ከዚያን ዕለት ወዲህ ቤተ ልሔም ቀጠሮ አትረሳም ። እንዳውም ጥቅም ያለበት ዐይነት ከሆነ ዝግጅቷን የምትጀምረው ገና በዋዜማው ነው ። ልብሷንና የሽቶዋን ዐይነት ስትመራርጥ ታመሻለች ። አነጋገሯን ፣ ቅልጥፍናዋን ስታስብበት ታድራለች ። ባዶ የፍቅር ዜማ እያንጎራጎረ የሚጠብቃትን ወንድ አውቶቡስ ፌርማታ ጥግ ገትራ ሲኒማ ቤት የምትዝናናውን ያህል ፣ መልካም ዝና ወይም ገንዘብ ያለውን ላለማስጠበቅ በጥድፊያ ሁለት ታክሲ የምታስቆምበት ጊዜ አለ ። ያም ሆነ ይህ ፣ ያን ‘ ለታ አልያዘላትም ። ስለዚህ እማይደገም ዕድል አመለጣት ። ሰውዬውን በሌላ ቀን አገኘው ይሆናል ብላ ብታስብም ከአዲስ አበባ መንገዶች አጣችው ።

ቤተ ልሔም ከቀጠሮ ይበልጥ የማትረሳው ሌላው ነገር የዛሬ ዓመት ‘ ፍሬሽሜን ’ ሆና የደረሰባት ነው ። ፈገግታ እማይለየው አንድ ወጣት የኢኮኖሚክስ ሌክቸረር ነበር ። ታዲያ ትምህርቱ እየከበዳት ሔዶና በሱ ኃይል ለማለፍ ፈለገች ።

በመጀመሪያ ተማሪዎቹን ዘፍ ብሎ እንደሚያነጋግርና ፊት እንደማይነሣ አጠናች ። ቀጠለችና ጥያቄ ሲጠየቅ መመለስ እንደማይሰለች አስተዋለች ። ከዚያ በኋላ በሙሉ ልብ ተገፋፍታ ትከታተለው ጀመር። ብቻዋን የምትሆንበትን አጋጣሚ እየፈለገች የምታውቀውንም የማታውቀውንም አስረዳኝ እያለች የልቡን ትርታ ማዳመጥ ቀጠለች ። በኋላ አንድ ቀን ሳያስበው አንዱን ቴዎሪ ሊያስረዳት ከቃላቱ ጋር ሲታገል ፣ “ እንዴት በዚህ ዕድሜህ ማስትሬት አገኘህ ? ! አለችና በጣፋጭ ዜማ አቋረጠችው ። ምን እንደሚመልስላት ግራ ገባው ። እሷ ግን ከዚያን ዕለት ወዲህ ነገሩ ሠመረላትና ልቡ ጓዳ ሰተት ብላ ገባች ። አጠመድኩት ብላ ፎከረች ። ከማለፍ ጉጉቷ አልፋ “A” በጁ ገባች ብላ ተማመነች ።

በእርግጥም ሌክቸረሩ ከዚያን ቀን ጀምሮ ለቤተ ልሔም ተማረከላት ። ከደንበኞቿም አንዱ ሆነ ። ይሁን እንጂ የፍቅሩን አመጣጥ በኮስታራ መንፈስ ነበር የተቀበለው ። ገና እንደ አጀማመሩ ሰሞን እንዳትከፋ በማሰብ ፣ ለዘብ አድርጎ ፣ “ የሚያጠግብ ፍቅርና ትምህርት በአያያዙ ያስታውቃል ” እያለ እንደ ቀልድ ሲነግራት ካንጀቱ አልመሰላትም ነበር ። ይልቁንም ፣ “ እስቲ እንተያያለን ” እያለች ቀልዱን በቀልድ መለሰች ። በኋላ ፣ ቀስ እያለ ፣ “ ፍቅርና ትምህርት ለየብቻ ናቸው ” ማለት ጀመረ ። አሁንም እውነት አልመሰላትም ። እና ወደ ሁለተኛ ዓመት ተንጠልጥላ በማስጠንቀቂያ እንድ ታልፍ ያደረጋት የኢኮኖሚክሱ “D” መሆኑን አትረሳውም ። እንዳውም ፣ “ ደርሶ ፈረንጅ ! አትል ሲሪየስ ልሁን ባይ !” እያለች መስከረም እስኪጠባ ረግማዋለች ። “ እንደ ጂሰስ ሐቀኛ ልሁን ሲል የፕሮቤሽን መሥዋዕቱ አደረገኝ !” እያለች ስታማው ሴሚስተሩን አጋምሳለች ።

ታዲያ አንዳንዴ ያ ሁኔታ ትዝ ሲላት ፣ “ ለማም እንደሱ ይሆንብኝ ይሆን ?” እያለች ዐልፎ ዐልፎ ማሰቧ አልቀረም ።

ለማ ፣ “ ያንተን ቀጠሮ እንዴት እረሳዋለሁ ?” ሲባል በርግጥ ደስታ ተሰምቶታል ። ነገር ግን አንድ የሆነ ነገር እንዳ ከነከነው ያስታውቅ ነበር ።

“ የምልሽ ፣ የሰርጉ ዕለት ቀጠሮ የተሰጣጠነው በግር ግር መሐል ስለሆነ ሊደናገርሽ ይችላል ብዬ ነው ። ከዚያ

በኋላ ደግሞ ክፍል ... ” አለና ፣ ሊናገር የፈለገውን ቶሎ ብሎ በውሸት ሳል ሸፋፍኖ አሳለፈው .....

ለማና ቤተ ልሔም ቀጠሮ የተሰጣጡት የሰርጉ ዕለት ነበር ። በሰባተኛ ቀናቸው መገናኘታቸው ነው ። በዚያ መሐል በነበሩት ቀኖች ውስጥ ለማ የሚያስተምረውን የትምህርት ዐይነት ቤተ ልሔም በሳምንት ሦስት ፒርየድ መከታተል ሲኖርባት ፣ የሰኞውን ክፍለ-ጊዜ ብቻ ገብታ ፣ ሁለቱን ክፍለ-ጊዜ አልገባችም ነበር ። ለማ ሊናገር ፈልጎ ከአፉ የመለሰው ይህን ጉዳይ ነበር ። ነገሩ አላማረውም ። ገና ምኑም ሳይጀመር መቅረት ካመጣችማ ፣ ግንኙነታችን ከጠበቀ ጭራሽ ላትገባ ነው የሚል ሥጋት አድሮበታል ። ሆኖም በዚች ዕለት ያንን ዐይነት ችግር አንሥቶ በሁለቱም ዐይን ውስጥ የሚንቀለቀለውን የወሲብ እሳት እንዳያጠፋ ስለፈራ አደባብሶ አለፈው ።

ቤተ ልሔም ሁለቱን ክፍለ-ጊዜ ያልገባችው ሆን ብላ ነው ። ከቀጠሮ ቀን በፊት ደጋግሞ መተያየቱ ሁኔታውን ሊያበላሸው ይችላል የሚል ሥነ-ልቡናዊ ግምት ስላደረባት ፣ እንዴ እስኪያወጣትና ጅማሬው መልክ እስኪይዝ ድረስ ከለማ ጋር ላለመተያየት ፈልጋ ነው ። ለማ “ ክፍል ... ” ብሎ ገና ሲጀምር ነገሩ ቢገባትም ቅሉ ፣ እሷም በዚች ደቂቃ እንዲነሣ የማትፈልገው ጉዳይ ስለሆነ እንዳልሰማች ሆና አሳለፈችው ።

“ ምንስ ቢሆን ያንተን ቀጠሮ እንዴት እረሳዋለሁ ? ” አለችና ፣ ደማቅ ፈገግታ አሳይታው ዐይኖቹ ላይ ተክለቻቸው ፤ እነዚያ የሰርጉ ዕለት ምላሱን ያሳሰሩት ዐይኖችዋ አሁንም አዩት ። ‘ ለመሆኑ ፣ ኃይለኛ ዐይን እንዳላት ለእሷም ይታወቃት ይሆን ? ’ ሲል ተደነቀ ። ለአስተያየቷ ግን ምንም መልስ አልሰጣትም - ደካማ ፈገግታ ብቻ !

“ ስለ ዘገየሁብህ ቅሬታ ተሰምቶህ እንደሆን እከማለሁ ” አለችው ።

“ ምን ዐይነት ካሣ ? ” አላት ፣ የልቡ ቋልፍ ፍጹም ላልቶ እየተበረገደ ።

" ካሣ ነዋ ፥ የተጠየኩትን ። "

ከአቀማመጧ ለመመቻቸት ዳሌዋን ነቅነቅ ስታረገው የእሱም ልብ አብሮ ከቦታው ተንቃነቀ ። እንደ አውሬ ተሽ ክሞአት ቢወጣ በወደደ ነበር ።

በድንገት አንድ ሰው ወደ ሆቴሉ ሲገባ በተመለከተ ጊዜ ሁለቱም ተደናገጡ ። አንድ የዩኒቨርስቲ ባልደረባ ነበር ። ከለማ ጋር በዐይን ይተዋወቃሉ ። የት ክፍል እንደ ሚሠራ ግን አያውቅም ። ከሩቁ ሰላም ብሎአቸው ፥ ሰው ፈልጎ እንዳጣ ዐይነት ወደ ኋላው ተመለሰ ።

አጓጉል ቦታ እንደሆኑ ለማ የተሰማው ይህን ጊዜ ነበር ። ቀጠሮው ራሱ የመዋከብ ዐይነት ስለ ነበር ነው እንጂ ፥ እንዲህ ብዙ ሰው የሚገባበት ቦታ ለሽምቅ ውጊያ አመቺ እንዳልሆነ ቀድሞም አላጣውም ነበር ።

" ብንሔድ ምን ይመስልሻል ? " አላት ፥ ያወለቀውን ኮት መልሶ እየለበሰ ።

" እንሒድ እንዴ ? " አለችው ፥ ለመቃረን አስባ ባይ ሆን ፥ መልስ መስጠት ስላለባት ብቻ ።

" አይመስልሽም ? " አላት ፥ ቢራውን ለመጨረስ ከተ ጎነጨ ፥ በኋላ ሒሳቡ እንዲመጣለት እንዘዘ ።

እሷም ጭማቂውን ግማሹን ትታ ሹራቧን አጥልቃ ተነሣች ። ሒሳቡን ከፈለና ወጡ ።

ታክሲ ተሳፍረው ወደ ቴዎድሮስ አደባባይ ሲያመሩ ምንም ቃል አልተለዋወጡም ። ወዴት እንደሚወስዳት አል ነገራትም ። እሷም አልጠየቀችውም — ብቻ ጸጥ ብሎ ወደ መሐል አራዳ !

" ቤቱን ላሳይሽ ብዬ ' ኮ ነው " አላት ከታክሲ ከወረደች በኋላ ።

" በደስታ ! "

ትንቀኛለች በሚል ፍራቻ መኖሪያው አልቤርጎ መሆኑን ሊገልጽላት አልፈለገም ነበር ። ታክሲ ውስጥ ሆኖ ሁኔ

ታውን አስልቶታል ። ለጊዜው እንደ ተከራየው አልቤርጎ አስመስሎ ሊያስተዋውቃት አሰበ ። ነገር ግን ክፍሉ ውስጥ በርካታ የግሉ ዕቃዎች ስላሉበት የማያዋጣ ሐሳብ መሆኑ ገባው ።

በሲኒማ ኢትዮጵያ ጀርባ ታጠፉ ።

" ግን እዚህ አካባቢ ነው እንዴ ሰፈርህ ? "

" አዎን ! "

" ታድለህ ! መሐል አራዳ ! "

' መታደል አልሽው ? ' አለና በልቡ ፥ " እስቲ ገምቺ ፥ የትኛው ይመስልሻል የኔ ቤት ? " አላት ፥ በአንድ መልኩ በቀልድ ፥ በሌላ መልኩ ደግሞ ስሜቷን ለመገመት አስቦ ።

ግራ ቀኝ የምታየው ቡና ቤት ብቻ ነበር ።

" እኔ እንዴት ዐውቀዋለሁ ? " አለች ፥ ይኸ ነው ለማ ለት ፈርታ ።

" እንዲያው በግምትሽ ? " ሲል አፋጠጣት ።

በስተግራዋ በኩል አንድ አፓርትመንት አየችና ፥ "ምና ልባት እዚህ ውስጥ ? " አለችው ።

ማቀና አፓርትመንቱን ዐልፎ ወደ ሌላ ግቢ ይዞአት ገባ ። በጓሮ በር ስለ ገቡ ምን ሆቴል እንደሆነ ልታውቅ አልቻለችም ።

" ይኸውልሽ ፥ ቤት ለመከራየት ከተመዘገብኩ ሦስት ዓመት ሆነኝ " አላት ፥ በሩን ከፍቶ ወደ ውስጥ ሲገቡ ።

እንደ ገባች አጠገቧ ያገኘችው ደረቅ ወንበር ላይ ልትቀመጥ ስትል ፥ ለማ ክንዷን ይዞ ፥

" እረ አልጋው ላይ ተቀመጭ " አላት ።

" አይ ፥ ነውር ነው " አለች ፥ ለመግደርደር ያህል ።

" እባክሽ ተይ ! ነውር ድሮ ቀረ ! " አላት ፥ በልቡ ' ነውር ብትፈሪ መጀመሪያውኑ መቼ መኝታ ክፍሌ ድረስ ትገቢ ነበር ? ' እያለ ።

መኝታው ላይ ተመቻችታ ከተቀመጠች በኋላ ፣ የክፍሉን ዙሪያ ገብ መማተር ጀመረች ። ግድግዳው ላይ ሦስት ሥዕሎች ተለጥፈዋል ። ንብረቶቹ ለቁጥር አያስቸግሩም ። ሁለት ደረቅ ወንበሮች ከአንዲት አነስተኛ ጠረጴዛ ጋር ፣ እናቱ ላይ የጉዞ ሻንጣ የተስቀለበት አንድ ቁም ሳጥን ፣ መኝታውና አጠገቡ ያለችው ኮሞዲኖ ፣ እንዲሁም ሙሉውን በመጻሕፍት የተገጠገጠ አንድ መደርደሪያ ናቸው ።

“ ምግብ የት ትበላለህ ? ” አለችው ፣ ከልቧ አዝና ።
“ ሆቴል ነዋ ! ” አላት ፣ ከአፉ አምልጦት ። ከአፉ ባያመልጠውም ሌላ መልስ አልነበረውም ።

ምንም ሳያስቀምጥ ወይም ሳያነሣ ፣ እንዲያው ክፍሉ ውስጥ በሽሚዝ በመንጉራደድ ላይ ነበር ።

ቤተ ልሔም የቤቱን አኳኋን እየተመለከተችና የለማን አኗኗር በልቧ እየገመተች ኀዘን ስለ ተሰማት ፣ የወሲብ ስሜቷ እየቀነሰ ፣ የእኅትነት ዐይነት አስተያየቷ እየጐላ ሔደ ፤ ብርሃን ሲረጭ የቆየው ፊቷ መዳመን ጀመረ ።

ቤተል ሔም ምቾት ትፈልጋለች ። የስሜት ሕዋሳቷ ከላይ እስከ ታች የሚግሉት ምቾት ስታገኝ ብቻ ነው ። ወንድ ልጅ የሚያሸንፋት ፣ ልቧን ጥሶ የሚገባው ምቾቷን የጠበቀላት እንደሆነ ነው ። አሁን የተሰማት ለእንግቱ ማስገቢያ እንኳ መሥራት አለመቻሉ ነው ። ግን እሷ ከለማ ቤቱን ፣ ውበቱን ወይም ገንዘቡን አይደለም የምትፈልገው ። ከእሱ የምትፈልገው ማርክ ብቻ ነው ። ድህነቱ ማርክ ከመስጠት አያግደውም ። ነገር ግን እሷ ከወላጆቿ ጋር በምትኖርበት ጊዜ አሁን ለማ ካለበት በእጥፍ ምቾት ትኖር እንደ ነበር ስታስታውስ ከልቧ አዘነችለት ።

“ ታዲያ ምን ይምጣልን ? ” አላት ለማ ፣ የሚያቀርብላት ነገር ግራ ገብቶት ። ለግድያው ምንም ዝግጅት አላደረገም ነበር ። ከቡና ቤቱ አልኮል ማስመጣት የታየው ገና አሁን ነው ።

“ ምን ? ከየት ? ” አለችው ፣ ግር ብሎአት ።
“ የሆቴሉ ቡና ቤት አለ'ኮ ! የምንጠጣው ነገር ላስመጣ ? ምግብም ከፈለግሽ ሊመጣ ይችላል ።”

“ አሁን ምንም አልፈልግ ። በኋላ ስንወጣ ይሻላል ።”
“ እውነት ? ”
“ እውነት ! ”

የመስኮቱን መስታወት ከፍቶ ዕንጨቱን ዘጋው ፤ መብራቱን አበራ ፤ በሩ በቅጡ መቆለፉን አረጋገጠ ።

“ ሽንት ቤታችሁ የት ነው ? ” አለችው ቤተ ልሔም ፣ አዝማሚያው ስለ ገባት ቅድመ ዝግጅቷን ለማጠናቀቅ አስባ ።

“ ነይ ላሳይሽ ” አላት ፣ የተበላሸው የሆቴሉ ሽንት ቤት በሐሳቡ ታይቶት ! ልቡ እየተሸማቀቀ ። መከልከል የማይቻል ሆኖበት ነው እንጂ ፣ ከአጠገቡ እንድትነቃነቅ አልፈለገም ነበር ። በወጣችበት ሾልካ የምታመልጠው መሰለው ።

“ ሩቅ ነው እንዴ ? ” አለችው ፣ በጣቱ ወደሚያመለክታት አካባቢ እያየች ። እሷ የገመተችው ከመኖሪያ ክፍሉ ጋር ባይያያዝም እንኳ አጠገቡ ይሆናል ብላ ነበር ።

“ አይዞሽ ! በዚህ በኩል ሰው አይመጣም ” ብሎ አጽናንቶ ላካት ።

ከሽንት ቤት እስክትመለስ ጫማና ካልሲውን አውልቆ ጠበቃት ።

“ እህሳ ፣ ሰው ነበር ? ” አላት ፣ የፍርሀት ፈገግታ እያሳየ ።

“ አልነበረም ” አለችውና ፣ አልጋው ላይ ሔዳ እንደ ሕፃን ልጅ ዘፍ አለች ። እጅዋን ይዞ ወደ ደረቱ ሳባት ። አንገቷን ጭምቅ አርጐ አቅፎ ከንፈሩን ከንፈሯ ላይ ሊያሳርፍ ሲል እመር ብላ ተስፈንጥራ አመለጠችው ።

" ምነው ? " አላት ፤ ደንገጥ ብሎ ። በወሲብ ግለት በበራው ላብ መንቸፍቸፍ ጀምሮአል ።

" ቆይ ሊፕስቲኩን ልጥረግልህ " አለችው ።

እሷ ከቦርሳዋ ሶፍት አውጥታ የከንፈሯን ቀለም ስትጠርግ እሱ በነጠላ ጫማ ሔዶ በሩን ቆልፎ ተመለሰ ። የልቡ ትርታ ፍጥነት ለራሱም አስፈራው ። ትልቅ ተራራ የወጣ ያህል ነበር - ሽቅብ ሽቅብ የሚነጥረው ።

ቀሚሷን ስታወልቅ ምራቁን በደረቀ አፉ አሁንም አሁንም እየዋጠ ለአፍታ ያህል በልብሶቿ ጥራት ተደነቀ ። ከጡት መያዣዋ ጀምሮ ያደረገቻቸው ልብሶቿ ሁሉ አዲስ ነበሩ ። ይሁንና ይህን በስፋው ለማድነቅም ሆነ ለመመራመር ጊዜ አልነበረውም ።

ገና አንድ ጉኗን አልጋው ላይ እንዳሳረፈች በስሜት እሳት እጋለ ሰውነቱ ውስጥ አስገብቶ እቅፉ ውስጥ አቀለጣት።

" መብራቱን ሳጥፋው ? " አላት ፤ በጣም በደከመ ድምፅ ።

" እንዳሻህ " በማለት ዐይነት ትከሻዋን ነቀነቀች ። ስሜትና ወበቅ ስላፈኗት መተንፈስ አልቻለችም . . .

ሁለቱም በድካም ስመመናዊ እንቅልፍ አሸለባቸው ። ለማ በስመመን በቀጥታ ወደ ዩኒቨርስቲው ተጓዘ ።

ያ ራስ ሆቴል ተቀምጠው ያያቸው ሰውዬ ይመስለዋል ። በስብሰባ መሐል ፤ " አጀንዳ ይያዝልኝ " እያለ ደጋግሞ እጁን ያወጣል ።

" እሺ ፤ አጀንዳህ ምንድነው? " ይለዋል የስብሰባው ሊቀ መንበር ።

" ከልጃገረድ ተማሪዎቻቸው ጋር ስለሚቀብጡ መምህራን ጉዳይ ነው " ይላል ሰውዬው ፤ መላ ሰውነቱን በብስጭት እያወራጨ ።

ለማ ፊቱ ቀልቶ ፤ በራው ላብ እንቸፍችፎ ፤ ያጋለጠው ይመስለዋል ።

አንድ ተማሪ ደግሞ እጁን አውጥቶ ለሰውዬው ድጋፍ ይሰጣል ። ይህ ወጣት ፤ ለማ ክፍል ውስጥ በጣም የሚያደንቀውም ፤ የሚፈራውም ጠንካራ ተማሪ መሰለው ።

" አዎ ! እንዲያውም ቅድሚያ ሊሰጠው የሚገባ አጀንዳ ነው " ይላል ተማሪው ገንፍሎ ።

" እሺ ፤ በል አጀንዳህን አብራራው " ይላል ሊቀ መንበሩ ።

" በጣም የሚያሳዝን ተግባር ነው " ይላል ሰውዬው ፤
" በጣም የሚያንገበግብ ነው እንጂ ! " ይላል ተማሪው ተደርቦ ።

"በሥነ ሥርዓት ተናገሩ" ይላል ሊቀ መንበሩ በቁጣ ። ሰውየው ብቻ ንግግሩን ይቀጥላል ።

" በውነቱ በዩኒቨርስቲያችን ውስጥ እንዲህ ዐይነት ድርጊት ሲፈጸም ያሳዝናል ። የዩኒቨርስቲዉን ሥርዓት ማበላሸት ነው ። አንድ መምህር የሚያስተምራትን ተማሪ አውጥቶአት ፤ ' ግሪል ' ጋብዞአት ፤ ከሲኒማ ኢትዮጵያ በስተጀርባ ከሚገኝ አንድ ስውር መኝታ ቤት ይዞአት ሲገባ እኔ ራሴ በዐይኔ በብሌኔ አይቻለሁ ። ሊቀ መንበር ፤ ይህን ጉዳይ ከግላዊ ነጻነት አኳያ አይተው እንዳይዘጉት አደራ እላለሁ ። መታየት ያለበት በዩኒቨርስቲዉ ውስጥ ከሚያስከትለው የአሠራር ብልሽት አኳያ ነው ። እጅ ወዳጁ ላይ ሊሰነዘር አይደፍርም ። ደካማ ተማሪውን አቅፎ መምህርም ዐይኑ እያየ ፈተናውን አይጥላትም ። እንዲህ ከቀጠለ ደግሞ ዩኒቨርስቲዉ ውስጥ የሚያስፈልገው ጭንቅላት መሆኑ ቀርቶ ወሲብ ሊሆን ነው ። "

ለማ ፤ ላቡ በጀርባው ሲንቆረቆር እየተሰማው ብቻኛ ላለመሆን በዐይኑ ሚስተር ራህማንን ፍለጋ አዳራሹን ያማትራል ። ሚስተር ራህማን የሉም ።

" ተጨማሪ . . . . ያልተጠቀሰ ነጥብ " እያለ ተማሪው ጣቱን ያወጣል ። ሊቀ መንበሩ እንዲናገር ይፈቅድለታል ።

“ እዎ ! በተጨማሪም ጉዳዩ መታየት ያለበት ከዩኒቨርሲቲዉ የአሠራር ስልት ጋር ነው ። ዩኒቨርስቲዉ የተማሪዎችን የፈተና ወረቀት አርሞ ማርክ የሚሰጠው በስኬል ሲስተም ነው ። ስለሆነም አንድ መምህር የሚወዳትን ደካማ ተማሪ ከውድቀት ለማዳን የአንድ ጎበዝ ተማሪውን ዕድል እንደሚያበላሽ ፡ ምናልባት ባይጥለውም እንኳ ደረጃውን እንደሚቀንስበት አብሮ መታየት አለበት ። ”

“እሺ ፡ እንግዲያ ! ቤቱ ይነጋገርበት” ይላል ሊቀመንበሩ ። በአዳራሹ ውስጥ ታላቅ ማዕበል የተነሣ ይመስል ፡ ሁሉም ጸጥ ረጭ ይላል ። የለማ ነፍስ በማዕበሉ ክፉኛ የተንገላታች ያህል ድምፅ የሌለው ጩኸት ትጮሃለች ። ውስጥ ውስጡን ብቻዋን ትንፈራገጣለች ።

ከረዥም ጸጥታና እርስ በርስ መፋጠጥ በኋላ ፡ ከተሰበሰቡት ተሳታፊዎች አንዱ ተነሥቶ ፡

“ አጀንዳ ያስያዙት ግለሰብ ጥፋተኛውን ሊጠቁሙን ይችላሉ ? ” ሲል ይጠይቃል ።

“ በሚገባ ነዋ ! ያው መሐላችሁ ፡ ለማ ካብት ይመር ” እያለ በጣቱ ያመለክታል ።

“ማ ? ! ” ብሎ ለማ ሲባርቅ ፡ በእርግጥ ድምፅ ስላወጣ ከሰመመናዊ እንቅልፍ ባንኖ ቤተ ልሔምንም አባነናት ።

“ ውይ ፡ ምን ነካህ ? ” አለችው ቤተ ልሔም ፡ በድምፁ ደንግጣ ።

“ እ ? ምንም ። ቅዠት ነው ” አላት ፡ ሥራ ሥሮቹ በጭንቀት ተገታትረው ፡ ፊቱን እጨፍግገውት ።

በጭንቀት በተጨናበሰው ስሜቱ ሲያያት ፡ አጠገቡ የተኛችው ኮረዳ ሰይጣን መሰለችው ። እሷን ያቀፈበት እጁ ዘገነነው ፤ ቀስ ብሎ ክንዱን ከአንገቷ ሥር አወጣው ።

ቤተ ልሔም ደንግጣ ፡ ዐይኖቿን በሚያስፈራው የለማ ፊት ላይ አንከባለለቻቸው ።

“ በዚህች ደቂቃ የዐይኖቿ ውበት አልታየውም ።

“ ሁለተኛ እኔ ከማስተምርበት ክፍል እንዳትቀሪ ፡ እሺ ? ” አላት ፡ በመቆጣትም በማባበልም ዐይነት ። ምናልባት ሊያስጠረጥሯቸው ከሚችሉት መንገዶች አንዱን መጥረጉ ነበር ።

ቤተ ልሔም ምንም አልመለሰችለትም ። ለማ ዐይን ውስጥ ቀንዳቸውን አሹለው በተጠንቀቅ የቆሙ ሰይጣኖች ተመለከተች ። የሴትነት ኃይሏን የተሸከሙት ዐይኖቿ እኒህን ሰይጣኖች ማሸነፍ አለባቸው ። እናም ስይጣናቱን በቆሙበት ብቸኛ መሣሪያዎቿ ዐይኖቿን — ዐይኑ ላይ ማንከባለሏን ቀጠለች ። እንዲያ ሲንከባለሉ የሚታዩ እንጂ የሚያዩ አይመስሉም ።

የዐይኖቻቸው ፍልሚያ የሁለቱንም ምላስ አሳሰረው . . . .

ምዕራፍ ዐሥራዐንድ

"...ኧረ መላ በሉ ወዳጅ ዘመዶቼ
ዐይን አፋር ሆኜአለሁ ዐይን አፋር አይቼ

ሰላምታ አልሰጠኋት አላነጋገርኳት
በዐይን ብቻ እያየሁ ሦስት ወር ወደድኳት ...."

አቤል መተከዣ ያውን ሙዚቃ በለሆሳስ እያዜመ መኝታው ላይ ጋደም እንዳለ በዐይኑ ማፍቀር የጀመረበትን ጊዜ ርቀት ይለካ ጀመር ። ለወጉ ያህል ዐይኑን መጽሐፍ ላይ ተክሏል ፤ ነገር ግን በፊደላት ፈንታ በርካታ የትዕግሥት ምስሎች ነበሩ - መጽሐፉ ውስጥ የሚነበቡለት ። ሳያስበው እርሳስ ከኪሱ አውጥቶ ስሌት ጀመረ ።

'ሦስት ወር ፣ ዐሥራ ሁለት ሳምንት ፣ ዘጠና ቀን ፣ ሁለት ሺህ አንድ መቶ ስድሳ ሰዓት ፣ አንድ መቶ ሃያ ዘጠኝ ሺህ ስድስት መቶ ደቂቃ ፤ ሰባት ሚሊዮን ሰባት መቶ ሰባ ስድስት ሺህ ሴኮንዶች . . . እንዴት በዚህ ሁሉ ጊዜ አንዲት ቃል እንኳ ሳልተነፍስላት እቆያለሁ ? እንዴት ይህን ያህል ጊዜ በዐይን ፍቅር ብቻ እንገላታለሁ ?! አንድ ወንድ እንዴት ይህን ያህል ጊዜ ልቡን ለሴት ልጅ ይሰጣል ?' እያለ ሲያስብ ፣ ድንገት ሳምሶን 'ጉልቤው' የመኝታ ክፍሉን በር ከፍቶ ዘው አለ ።

ከፀሐይ ላይ ስለ መጣ በስፖርት የዳበረው ጡንቻው ያብለጨልጭ ነበር ። አብዛኛውን ጊዜ በካኔቴራ ወይም በጉርድ ሸሚዝ ነው የሚውለው ።

"ተነሥ ፣ ደብዳቤ መጥቶልሃል ። ስምህ ተለጥፎአል" አለው አቤልን ። አስገምጋሚ ድምፅ አለው ። ልማድ ሆኖበት ፣ ረጋ ብሎ መናገር አይችልም ። ባይቆጣም የተቆጣ ይመስላል ። አቤልን ይወደዋል ። አቤል ግን አጸፋውን አይ

መልስለትም ፤ ሁሌ ዝም ነው ። ይህንን ጸባዩንም ቢሆን ሳም
ሶን ‘ ጉልቤው ’ የመኝታ ክፍል ጓደኛው እንደ መሆኑ
መጠን ይረዳለታል ።

አቤልን ሁለት የዩኒቨርስቲዉ ወጣቶች በዐይን ፍቅረ
ኛነቱ ሲያሙት ሰምቶ ፥ ካልተደባደብኩ ብሎ በግድ ነበር
የተገላገለው ። ፈጽሞ ጥቃቱን አይወድም ።

“ እውነትክን ነው ? ” አለው አቤል ፥ የደብዳቤውን
መምጣት በመጠራጠር ። የደብዳቤ መምጣት ማንንም ስለ
ሚያጓጓ ተማሪዎች አንዳንዱን ሳይመጣለት ፥ “ መጥቶል
ሃል ” እያሉ ልብ መስቀል የተለመደ ነበር ።

“ እውነቴን ነው ። ይልቅ የፖስታ ማደያው ቢሮ ላይ
ዘጋ ቶሎ ሒድ ” አለውና ሳምሶን በአክብሮት ፥ ዘሎ አል
ጋው ላይ ወጣ ። መኝታው ላይ በርጋታ ወጥቶ አያውቅም ።
የአልጋውን የጠርዝ ብረት ተመርኩዞ ሽቅብ ካልዘለለ አይ
ሆንለትም ። ‘ ድብርትን ’ ከሚያበሽቁት ነገሮች አንዱ
ሳምሶን መኝታው ላይ ሲወጣ የሚሰማው የአልጋው መን
ገጫገጭ ነው ። ተኝቶም ከሆነ ያባንነዋል ።

አቤል በነጠላ ጫማ በፍጥነት እርምጃ የመኝታ ቤቱን
ደረጃ ወርዶ ፥ በሐሳቡ „ ማን ይሆን የጻፈልኝ ? ” እያለ
በጉጉት ከደብዳቤ መቀበያው ቢሮ ደረሰ ።

“ የላኪው አድራሻ ” በሚለው በኩል የተጻፈው የእ
ናቱ ስም ነበር ። የአራተኛ ዓመት ትምህርቱን ከጀመረ ከቤ
ተሰቡ ደብዳቤ መጥቶለት አያውቅም ነበር ። እሱም ልኮ
አያውቅም ።

ደብዳቤውን ለማንበብ ተቻኩሎ በመጣበት ፍጥነት
ተመልሶ ገና ከመኝታ ክፍሉ በር ላይ ሲደርስ እሽጉን ቀደ
ደው ።

“ እ ፥ ከየት ነው ? ” አለው ሳምሶን ፥ አልጋው ላይ
እንደ ተንጋለለ ።

“ ከቤተሰቦቼ ነው ” አለውና አቤልም ከመኝታው
ጠርዝ ላይ ቁጭ ብሎ ያነብ ጀመር ።

“ እንደምን አለህ ልጄ ? ይህ ጽሑፍ የእኔ የእናትህ
መሆኑን አትጠራጠር ” ይላል ፥ የደብዳቤው መግቢያ ።
አቤል በእርግጥ የእናቱ ጽሕፈት መሆኑን ሊያምን አልቻ
ለም ። ነገር ግን ከቤተሰቡ ውስጥ እንደዚያ ዐይነት የእጅ
ጽሑፍ ያለው ሌላ ሰው እንደሌለ ገመተ ። በቅርቡ ከማይም
ነት የተላቀቀ ጣት እንዳረፈበት በፊደል አጣጣሉ በመጫን
የተጐዳው ወረቀት ያስታውቃል ። አቤል የሁለተኛ ዓመት
ትምህርቱን እንደ ጨረሰ ወላጆቹን ሊጠይቃቸው ሔዶ
በነበረበት ጊዜ ፥ እናቱ መሠረተ ትምህርት መጀመራቸውን
ነግረውት ነበር ። ሆኖም ይህን ያህል አርኪ ውጤት ያሳያሉ
ብሎ አልገመተም ነበር ። ሕፃናት ማንበብና መጻፍ ቢችሉ
በዕድሜያቸው ምክንያት አያስደንቅም ። የወላጆቹ ከማይ
ምነት መላቀቅ ግን ባህላችን ሆኖ ከደማችን እስኪዋሃድ
ድረስ ለጊዜው ያስደንቀናል ።

‘ ተአምር ነው ! ’ አለ አቤል በልቡ ፥ በዐይነ ሕሊናው
በእጃቸው ብዕር ይዘው ከወረቀት ላይ ቃላት የሚያሰፍሩ
እናቱን እየተመለከተ ። መንፈሱ በደስታ ተወራጨ ። ጥሩ
ነገር ማየት ጥሩ ሕልም ያሳልማል ። አቤልም ለአፍታ ያህል
በልቡ ትምህርቱን ጨርሶ ለኅብረተሰቡ ሊያበረክት የሚች
ለውን የተቀደሰ ተግባር አሰበ ። ለብልጽግናና ለተቀደሱ
ግቦች ሀገሪቱ የምትጠብቀው የጋራ እጅ ብሐሳቡ ታየው ።
እናም አንዳች የደስታና የተስፋ ስሜት ሰውነቱን ወረረው ።
ነገር ግን ደብዳቤውን ዘልቆ ሲያነብ በቅጽበት ስሜቱ ተለ
ዋወጠ ።

“ . . . ቆትጽፍልን ይህን ያህል ለመቆየት እንደምን
አስቻለህ ልጄ ? ደብዳቤም እኮ ተስፋ ነው ። አደራህን የም
ልህ ነገር ልጄ መመረቂያህ ቀን ሲደርስ እንድትነግረኝ
ነው ። እንዲያው እንደ ምንም ብዬ እመጣለሁ ። ቆብህን
የምትጭንበትን ያንን ወርቅ ቀን አጠገብህ ሆኘ እልል እያ
ልኩ ማየት አለብኝ ። አሁንማ ዓመቱን አጋምሰኸዋል ፥ ትንሽ
ነው የቀረህ ። አባትህ ጤናም የለው ። ሁለቱንም አህዮች
ሽጠአቸው ውሎው ከቤት ሆኗል ። መንቀሳቀስ አልቻለም ።
በአሁኑ ጊዜ የእሱ ጓደኞች በጋራ ተደራጅተው ያርሳሉ ።
እንዴት የሞቀ ቤት አላቸው መሰለህ ! እርሶ ለባላባት መገ
በር ከቀረ ወዲህ የገበሬው ቤት ሙሉ ነው ። ምን ይሆናል !

አባትህ ለዚህ አልታደለም ፡፡ ያ አስሙ በየጊዜው እየተነሣ
በት ያሠቃየዋል ፡፡ ቤተሰቡን ደግፋ የያዘችው ያቺ አንድ
ላም ናት ፡፡ የሷንም ወተት ለተከራይዎቹ ማድረስ እንዴት
ችግር መሰለህ ! ቤት ውስጥ የሚላክ ትንሽ ልጅ የለ ! እንዲ
ያው መዋተት ነው ፡፡ ብቻ ግድ የለም ፡፡ ይኸው መውደቂያ
ችን ላይ አምላክ አንተን አድርሶልናል ፡፡ እንግዲህ ምርኩዛ
ችን ነህ ፡፡ እጅህን እየጠበቅን ነው ልጄ ! . . . ”

አቤል ደብዳቤውን ጨርሶ ማንበብ አልቻለም ፡፡ ደብ
ዳቤው ላይ የሰፈሩት የሰቆቃው ጥሪ ፊደሎች እንባ ባቀረሩት
ዐይኖቹ ጎልተው ብዥ ብዥ እያሉ ታዩት ፡፡ ወላጆቹ ዘንድሮ
ይመረቅልናል ብለው ማሰባቸውና በአንጻሩ እሱ በዚህ ዓመት
ትምህርቱን እንደማይጨርስ አድርጎ መገመቱ ግላዊ የአእ
ምሮ ግጭት ውስጥ ከተተው ፡፡ ነገሮች ተምታቱበት ፡፡ ድህ
ነት ! . . . ድህነት ! . . . ድህነት ! . . . ፍቅር . . . የዐይን
ፍቅር ! . . . ትምህርት ! . . . ትምህርት !

‘ ድህ ማፍቀር አይችልም ማለት ነው ? ’ ሲል ራሱን
በራሱ ጠየቀ ፡፡ ‘ አዎን አይችልም ፣ እንደምን ይችላል !
ከድህነቱ ለመፈወስ ይፍጨረጨራል ወይስ ፍቅሩን ያስታ
ምማል ? . . . እኔ ግን ድህነቴን የማላውቅ ዕውር ነኝ ፡፡ ለድ
ህነቱ መፍትሔ ሳላገኝ ፍቅር ጀመርኩ ፡፡ እና አሁን የወላ
ጆቼ የሰቆቃ ጥሪ በጠበጠኝ ፡፡ . . . ግን ይታየኛል ፡፡ ለሁለ
ቱም አልሆንም ፡፡ ከድህነቴም አልፈወስ ፣ ለፍቅርም አል
በቃ ! . . . አዎ ! ለሁሉም አልሆንም ! ’ እያለ በሐሳቡ
ተወራጨ ፡፡

ድህነትና የዐይን ፍቅር በእሱ የተነሣ ከፊት ለፊቱ
ቆመው ፍልሚያ የገጠሙ መሰለው ፡፡ ድህነት የተበጣጠሰ
ጥብቆ ለብሶ ፣ ተባዮች በሰውነቱ ላይ ፈልተው ፣ የተን
ጨባረረ ጸጉሩን እየፎከተ “ አድነኝ ” እያለ የተጠጋው
መሰለው ፡፡ በአንጻሩ ደግሞ ፍቅር የተኮሳቀለና የከሳ ሰው
ነቱን አኮራምቶ የተራቡ ዐይኖቹን እያስለመለመ “ አስታ
መኝ ” ብሎ የተጠጋው መሰለው ፡፡

‘ ጥጋበኛ ድህ ! ’ ሲል አቤል ራሱን ሰደበ ፡፡ ዐይኑ ላይ
የተጠራቀመው እንባ እስካሁን ጠብ አላለም ፡፡ ያሳለፈው
ረኸም የድህነት ዘመን ታየው ፡፡

አቤል ለወላጆቹ አንድ ነው ፡፡ እናትና አባቱ ከተጋቡ
በኋላ ብዙ ዓመት ቆይቶ ነው የተወለደው ፡፡ ለብዙ ዓመት
ልጅ በማጣታቸው ምክንያት በቤተሰቡ ውስጥ ሰላም እንዳል
ነበረ ሲወራ ይሰማል ፡፡ አባቱ በእናቱ ላይ አንዲት መሸታ
ነጋዴ ወሽመዋል እየተባሉ ይታሙ ነበር ፡፡ ይህን ያደረጉት
ሚስታቸው ስለ መከኑ ፣ ልጅ ፍለጋ ነው የሚል ማስተባ
በያም ነበር ፡፡ ለማንኛውም የአቤል መወለድ በቤተሰቡ
ውስጥ መጠነኛ ሰላም አወረደ ፡፡

አባቱ አቶ ሙሉዬ ቤተሰባቸውን የሚያስተዳድሩት
በአህዮቻቸው ጭነት በማመላለስ ነበር ፡፡ አቤል ነፍስ ካወቀ
በኋላ እንኳ የአገልግሎት ዘመናቸውን ጨርሰው የሞቱ
ሦስት አህዮች ያስታውሳል ፡፡ አንዳንዴ እንደ እንስሳ ሳይሆን
እንደ ሰው የቤተሰቡን ድህነት ተረድተው ለመርዳት የቆሙ
ይመስለው ነበር ፡፡

አብዛኛውን ጊዜ አባቱ የሚሠሩት በወፍጮ ቤት አካ
ባቢ ነበር ፡፡ እህል በአህዮቻቸው ጭነው ወደ ወፍጮ ቤት
ያደርሳሉ ፡፡ ወይም ደግሞ የተፈጨውን ወደየቤቱ ይመል
ሳሉ ፡፡ ሙሉዬ በዚህ ሁኔታ ከሚያገኙት ገንዘብ ውስጥ
ከፊሉ የሚቀረው ወይዘሮ ይንጡ በዝናሽ ጠጅ ቤት ውስጥ
ነበር ፡፡ አህዮቻቸውን “ ቶሽ ! ” በማለት ሲደርቅ የሚውል
ጉሮሮአቸውን በመሸታ ጠጅ ሳያርሱ ወደ ቤታቸው ገብ
ተው አያውቁም ፡፡ ጠጥተው ገብተው በሰላም አይተ
ኙም ፡፡ የድህነታቸውን እልህ የሚወጡት በሚስታቸው ላይ
ነበር ፡፡ ይጨቃጨቃሉ ፡፡ አብዛኛውን ጊዜ እህል አስፈጭ
ተው ከሚያደርሱበት ቤት ስለሚጐራርሱ የቤታቸውን ምግብ
አይበሉም ፡፡ የቤታቸውን አስተዳደር ቸል የሚሉትም በዚሁ
ምክንያት ነበር ፡፡ ይህም በመሆኑ የአቤል እናት አርፈው
አልተቀመጡም ፡፡ ከገበያ ትናንሽ ሸቀጦችን እያመጡ
ይቸረችሩ ነበር ፡፡ እኒህን ሁኔታዎች በማየት አቤል ገና በልጅ
ነት ፍቅሩ ወደ እናቱ አጋደለ ፡፡

አቶ ሙሉዬ ከአህዮቻቸው ጋር ከቦታ ቦታ ሲዘዋወሩ
ስለሚውሉ ፣ ማታ ቤት ሲገቡ የቦት ጫማቸው ሽታ አያስቀ
ምጥም ነበር ፡፡ አቤል ዩኒቨርስቲ ከገባ በኋላ ፣ በጋራ የመኝታ
ቤት ኑሮ ውስጥ የካልሲ ሽታ ሲነሣ የአባቱ ቦት ጫማ ትዝ

ይለዋል ። እሱም ከፍ ካለ በኋላ አብሮአቸው በየወፍጮ ቤቱ
እየዞረ መጫኛ አስተሳሰር ተምሮ ነበር ። የአባቱ ሞት
አቤል ፈለጋቸውን ተከትሎ አህዮቹን እየጫነ በምትካቸው
ቤተሰቡን እንዲያስተዳድር ነበር ። ከዚህ መሀይማዊ ፈለግ
ያዳነው ጎረቤታቸው የሆነ አንድ መምህር ነው ። አባቱን
አቶ ሙሉዬን እንደ ምንም ጎትጉቶ አቤል ትምህርት እንዲ
ጀምር አደረገ ። የጨለማ ጉዞ የጀመረችውን ሕይወት መን
ጥቆ የብርሃን መንገድ እንድትይዝ አደረጋት ። ይህ መምህር
ወደ ሌላ ክፍለ ሀገር ተቀይሮ እስከሔደበት ጊዜ ድረስ ለአ
ምስት ዓመት ያህል ማንኛውንም የትምህርት ቁሳቁስ በመ
ግዛት አቤልን ረድቶታል ።

ቤታቸው ከከተማው ወጣ ስለሚል ፣ አቤል ትምህርቱን
የተከታተለው ብዙ መንገድ አቋርጦ አቶ ባርካ ድረስ እየ
መጣ ነበር ። አብረውት ከአንድ ሰፈር የሚመላለሱ ሌሎች
ተማሪዎች ስለ ነበሩ የአህዮቹ ወሬ በክፍል ጓደኞቹ በቀ
ላሉ ይሰራጭና " የአህያ ጫኝው ልጅ " እያሉ ያበሽቁታል ።
ትምህርት ቤት አርፍዶ የደረሰ እንደሆነ " ለምን አህዮቻች
ሁን አትጋልብም ? " ብለው ይተርቡታል ። በነአቤል አህ
ዮች ላይ የማይነገር ምሳሌ አልነበረም ። ነገሩ የልጅነት
ዘመን የቀልድ ቅንብር ነበር ። ነገር ግን ይህ ቀልድ ምን
ሥነ - ልቡናዊ ጉዳትና መደባዊ ተጽዕኖ እንደ ነበረው አቤል
መረዳት የጀመረው እየበሰለ ከመጣ በኋላ ነው ። የብዙዎቹ
መራራ ቀልዶች ጠባሳ አእምሮው ውስጥ ቀርቷል ።

አቤል እያደገ በመጣ ቁጥር ድህነት ምን እንደሆነ
የበለጠ እየተሰማው መጣ ። ድህነትን ጠላው ፤ ረገመው ።
ድህነት የመሠረታዊ ፍላጎቶች ገደብ መሆኑ ገባው ።

ድህነት የበታችነት መሆኑን ተገነዘበ ። ድህነት የሕይ
ወት እግር ብረት መሆኑን ተረዳ ። ድህነት ግማሽ ህይወት
መሆኑን ዐወቀ ። እናም ከዚህ እግር ብረት ማምለጫው ብቸኛ
መንገድ ትምህርት ታየው ። የሚደነቅ ጎበዝ ተማሪ ወጣው ።
በአንደኛ ደረጃ ትምህርቱ ሁለት የተለያዩ ክፍሎች በድርብ
ዐለፈ ። ይሁን እንጂ ፣ ሕይወቱን ለትምህርት ብቻ ስለሰጠ
ማኅበራዊ ግንኙነቱ የላላ ነበር ። ከአካዳሚክ ሌላ በትም
ህርት ቤት ውስጥ በሚደረጉ እንቅስቃሴዎች አይሳተፍም ።

ይህም ነው የእሱንና የቤተሰቡን ድህነት ከማኅበራዊ ሥር
ዓቱ ነጥሎ እንዲመለከት አድርጎት የነበረው ።

በዚህ ሁኔታ ላይ እንዳለ የኢትዮጵያ አብዮት ፈነዳ ።
የለውጥ እሳት ተቀጣጠለ ። አቤልም በደመ - ነፍስ ይህ አብ
ዮት በጋራ ለጎብረተሰቡ ፣ በግል ደግሞ ለወላጆቹ ድህነት
መፍትሔ መሆኑን ተረዳ ። መሬት ለአራሹ ሆነ ። የነአቤልም
መንደር ከከተማው ወጣ ያለ በመሆኑ አባቱ በማኅበር ተደ
ራጅተው እንዲያርሱ ለአባልነት ተጠይቀው ነበር ። ነገር
ግን አቶ ሙሉዬ ከአህዮቻቸው ጋር የተቆራኘ የረዥም ጊዜ
ሕይወታቸውን መክዳት አልፈለጉም ። እናም ተደራጅቶ
በማረስ ፈንታ ያንኑ የጭነት ሥራቸውን ቀጠሉ ። ከዚሁ
ጋር ተያይዞ በዕድሜ መግፋትና መድከም የአህዮቹ ቁጥር
እየቀነሰ መጣ ። የመጨረሻው ዜና ሁለቱን አህዮቻቸውን
ሸጠው ከቤት መዋላቸው ሆነ ።

አቤል ከሐሳብ ጉዞው ሲመለስ በአካባቢው ያለው ነገር
ሁሉ አስጠላው ። የተቀመጠበት አልጋ ቁልቁል የሚሰምጥ ፣
የተደረበው አልጋ ከላዩ ላይ የሚደረመስበት መሰለው ።
ወንበሩ ላይ ተበታትነው የተቀመጡትን የትምህርት ቁሳቁ
ሶችና በታይፕ የተባዙ ወረቀቶችን ማየት አልፈለገም ።
ደብዳቤውን እንዳንጠለጠለ ክፍሉን ለቅቆ ወጣ ።

በምግብ አዳራሽ ውስጥ በትዕግሥት ፊት ከወደቀበት
ጊዜ ጀምሮ ፍጹም የመንፈስ ጤንነት አልነበረውም ። ትም
ህርቱን ሳምንት ያህል አቋርጦ ነው የጀመረው ። ሰው እስ
ጠልቶታል ። ማንንም ባያይ ፣ ከሁሉም ተነጥሎ ብቻውን
ቢውል ይመርጣል ። ምንም ቢሆን ግን ትዕግሥትን በሆነ
አጋጣሚ ሳያያት ፣ በልቡ የመልካሙን የዐይን ፍቅር ዜማ
ሳያዜምላት አይውልም ። ከጥናት ጋር ፈጽሞ ተራርቀዋል ።
የምግብ ፍላጎቱ እጅግ ቀንሶአል ። የተማሪውን ዐይን ስለ
ሚፈራ ሁሉም በልተው ከጨረሱ በኋላ መጨረሻ ላይ ነው -
ገብቶ የሚበላው ። አብዛኛውን ጊዜ ሳምሶን ፣ " ጥቅሙን
ያውቃላ ! " አቤል ምግቡን ለኮፍ ለኮፍ አድርጎ ሲተው
"እይ ያንተ ነገር ! " ይልና የአቤልን ሰሀን ወደርሱ ይስባል ።
አቤል ሳይበላም ሳምሶን ሲበላ በማየት ይደሰታል ። እጠቃላ
ለሉና አጎራረሱ ፣ ለምግብ ያለው ትልቅ ፍቅር ያስደንቀ

ቋል ። ሆኖም ሳምሶን የአቤልን እስከ መጨረሻ ቆይቶ መጣባት አልወደደውም ። ምግቡ ይቀዘቅዛል ። አንዳንዴም ሊያልቅና ጎደሎ ጭልፋ ሊጨልፍለት ይችላል ። ያም ሲሆን ጥቅሙን ከጉዳቱ በማመዛዘን ዘግይቶ አብሮት ይገባል ።

የአቤል ሕይወት በመንፈስ ጭንቀት ብትወጣጠርም በእስክንድርና ጓደኞቹ ብርታት መጥፎ ሁኔታ ላይ ከመውደቅ ተጠብቃ ልትቆይ ችላለች ። የአሁኑ ደብዳቤ ደግሞ ያንኑ የላላ መንፈሱን የባሰ የሚረብሽ ሆነበት ። ስለ ምግብ ማሰብ ከተወ ሰንብቷል ። በደመ-ነፍስ ሆኖአል የሚንቀሳቀሰው ።

የመኝታ ክፍሉን ለቅቆ እንደ ወጣ እግሩ ያለምንም ዓላማ ወደ 'ኮሪደሩ' መስኮት መራው ። ዘወትር ጠዋት ትዕግሥትን በዓይኑ የሚሳለምበት የሕይወቱ መስኮት ! ሁለቱንም መስታወት ወለል አድርጎ ከፈተው ። መስኮቱ ሰፊ በመሆኑ አቤል ሰውነቱን ከወገቡ በላይ ወደ ውጭ አውጥቶ ቁልቁል ተመለከተ ። ትዕግሥት በዚህ ሰዓት አትኖርም ። የሚያልፍ የሚያገድም ማንም ሰው የለም ። አካባቢው ጭር ብሎአል ። አቤል ጭር ያለውን አካባቢ ተመርኩዞ የሆነ ሰይጣናዊ ስሜት ሰፈረበት ። ምድራዊውን ሥቃይና ጭንቀት ለመገላገል ፣ ያለ ዓላማና ግብ በመዋዠቅ ላይ ያለችውን ሕይወቱን ዕረፍት ለመስጠት ፣ በድህነት የማቀቀች ፣ በዐይን ፍቅር የተጠመደች ሕይወቱን ለማሳረፍ ከቆመበት ሦስተኛ ፎቅ ቁልቁል የመፈጥፈጥ ሐሳብ መጣበት ። ሁሉ ነገር መራራ መስሎ ታየው ። የቤተሰቡ ድህነት ጥንትም የሚያውቀው ጉዳይ ቢሆንም ፣ ከራሱ ጋር በሚጣላበት ሰዓት ተጨማሪ ስቆቃው ሆኖ በመቅረቡ በጠበጠው ። ከሁሉም ነገር መገላገል ታየው ። ግልግል . . . ግልግል ! ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ ነፍሱ የምታገኘው ጸጥታ ታየው ።

' አዎ ይታየኛል ! ለሁሉቱም አልሆንም ። ከድህነቱም አልፈወስ ፣ ለፍቅርም አልበቃ ! ለማንኛችውም አልሆንም ' አለ እንደ ገና በሐሳቡ ።

ሕይወቱ የትጋ ፍጻሜዋን እንደምታገኝ ለመገመት ሞከረ ። ፎቁን ዐልፋ ሳትጨርስ ፣ በአየር ላይ ወይስ መሬት

ከተፈጠፈጠ በኋላ ፣ ዐይኖቹ እንደ ገና እንባ አቀረሩ ። እንባውን ለመዋጥ ጥርሱን ነከሰ ። ግንባሩን አኮማተረ ። 'ሕይወት መራራ ሆና ሳለ ፣ ልንለያት ስንል ምን ያስለቅሰናል ? ' ሲል አሰበ ። ከሦስት ፎቅ ወድቆ መሬት የተከሰከሰ ጭንቅላት ፣ የተፈረካከሰ አጥንትና የተበጣጠሰ ሥጋ በሐሳቡ ታየው ። ሬሣውን ከበው የሚጯጯሁት ሰዎች ድምፅ ሰቀጠጠው ። በዐይን ፍቅር ራሱን የገደለው የአቤል ርካሽ ዝና ከዩኒቨርሲቲዉ ዐልፎ በአካባቢው ሁሉ ሲወራ ፣ መምህራን ምሳሌ ሲሰጡበት ፣ አንዳንዶች ሲያዝኑለት ፣ አንዳንዶች ሲሥቁበት ቁልጭ ብሎ ታየው ። ያቺ ትዕግሥት እንዴት ትሆን ይሆን ?

“ ምን እያደረግክ ነው ፣ አቤል ? ” የሚል ድምፅ ድንገት ከኋላው ሲሰማ ፣ ወንጀል ሲፈጽም እጅ ከፈንጅ እንደ ተያዘ ሰው ክው አለ ። የእስክንድር ማንደፍሮ ድምፅ መሆኑን ግን ለይቶታል ።

“ እ ፣ ምንም ። እንዲያው ነው ” አለው ፣ ቀስ ብሎ ፊቱን አዞሮ ።

እስክንድር ፣ አቤል እጅ ላይ ደብዳቤ ባየ ጊዜ አንዳች ጥርጣሬ ገባው ። ደብዳቤው ውስጥ አቤልን ያስደሰተው ወይም ያስከፋው ነገር እንዳለ በንቁ አእምሮው ገመተ ። ሊፈስ የደረሰ እንባውን ለመግታት በመታገል ደም የመሰሉት ዐይኖቹን ባየ ጊዜ ደግሞ የተከፋ ስሜት እንዳለው አወቀ ።

“ ደብዳቤው ከየት ነው የመጣልህ ? ” አለው ፣ ቁልቁል ተወርውሮ እንዳያመልጠው የፈራ ይመስል ፣ ቀስ ብሎ እየተጠጋው ።

“ ከቤት ነው ” . . . አለና አቤል ፣ ሊቀጥል የፈለገውን ነገር መልሶ ዋጠው ። ጥቂት ሲያሰላስል ቆዩና እንደ ገና ፣ “ እኔ እምልህ እስክንድር ” አለው ።

“ አቤት ? ” አለ እስክንድር በደከመ ድምፅ ።

“ ይህችን መራራ ሕይወት ለምን እንወዳታለን ? ”
“ ጣዕሟ 'ኮ ከምሬቷ ውስጥ ነው የሚገኘው ” አለው ።

እስክንድር ፥ በልቡ የአቤልን ስሜት እያጠና ።

" ሲበዛስ ? መራራነቷ ሲበዛስ ? "

እስክንድር የአቤል ሁኔታ አላማረውም ። ፊቱ እየተለዋወጠ ፥ እንባውን የሚታገለው ዐይኑ ደብሱን ደም እየመሰለ ሲሔድ ፥ የግንባሩ ሥራሥሮች እየተግተረተሩ ሲሔዱ ተመለከተ ። ቀስ ብሎ ግራ ክንዱን ያዘውና ፥ " ና ቆይ ። ስለ ሕይወት ቤት ውስጥ ሆነን እንጫወታለን " አለው ።

" መኝታ ቤቱ አስጠልቶኛል " አለ አቤል በምሬት ። " እዚያ መግባት አልፈልገም "

" ግድ የለም ፥ ከእኔ ጋር ስትሆን ትወደዋለህ ። ይልቅና እንግባ " አለና ጎተት አደረገው ። አቤል በልቡ ፥ ' ይህን ሰው የሕይወቴ ዘብ ያደረገው ማነው ? ' አለ ። አዶጋ ላይ ባለበት ሰዓት መድረሱ በእርግጥም አስገርሞት ነበር ።

እነሱ ወደ መኝታ ክፍላቸው ሲገቡና ሳምሶን ' ጉልቤው ' ሲወጣ በር ላይ ተገጣጠሙ ።

" ታዲያስ " አለው እስክንድር ፥ ለመጨበጥ እየፈራ ። ሳምሶን ሲጨብጥ እጅ እስኪያም አጥብቆ ካልያዘ ወይም ካልነቀነቀ አይሆንለትም ።

" ምን እባክህ ! ልተኛ ነበር እንቅልፍ እንቢ አለኝ ። ይቺ ስልቻዬ ስለ ጎደለች ነው መሰለኝ " አለው ፥ ወደ ሆዱ እያሳየ ።

" ታዲያ አሁን ወዴት ነው ? "
" ወደ ራት ነዋ ! "

" እንዴ ! ሰዓት ' ኮ ገና ነው " አለ እስክንድር ፥ በልቡ እየሣቀ ።

" ቢሆንም እዚያው ሔዶ ቀድሞ ሰልፍ መያዝ ይሻላል እባክህ " አለውና ጥሎአቸው ሔደ ።

" ወደ ውስጥ ሲገቡ ፥ ' ድብርት ' እየተነጫነጨ ነበር የቆያቸው ። "

" ስማ አንተ እስክንድር ፥ ይህንን ሰው ብታስታግሡት ይሻላል ። እኔ አሀያ አይደለሁም ። እሱ የማኅበራዊ ኑሮ ቅርጉም አይገባውም ። "

" ማንነው እሱ ? " አለ እስክንድር ፥ ማን መሆኑን ልቡ እያወቀ ።

" ይሄ ሳምሶን ነዋ ፤ ፎጨጨኝ ይሔዳል እንዴ ? አበዛው ' ኮ ! "

" ምን አጣላችሁ ? "

" እንቿለት ! ለራት እንሰለፍ አለኝ ። ገና ነው እቆያለሁ ስለው ፥ ' በይ እንግዲህ ፥ ቀለምሽን ምጠጭ ' ብሎ እግሬ ላይ ረግጦኝ ሔደ ። እኔ የናንተ ጓደኛ ነው ብዬ ነው እንጂ እከሰዋለሁ ። "

" ግድ የለም እንመክረዋለን " አለው እስክንድር ፥ ሣቁን ለመግታት እየታገለ ። የድብርት ተፈጥሮ ያሥቀዋል ። ተደብሮ ሰው የሚደብረውን ያህል ፥ አንዴ መልጎምጎም ከጀመረም መቆሚያ የለውም ። ካልነኩት ግን አይነካም ።

" ምከሩት ፤ ይሄ ማኅበራዊ ኑሮ ነው ። ተከባብሮ መኖር ይሻላል " አለ ፥ እንደ ሕፃን ልጅ ትከሻውን እየነቀነቀ ። አቤልም ጎምዛዛ ሣቅ ሣቀ ።

ምዕራፍ ዐሥራሁለት

እስክንድር ከነጋ ያጨሰውን ሲጋራ ብዛት ቆጠረ ። እኩለ ቀን ከመሆኑ በፊት ዐሥራ አንድ አጭሷል ። ብር ልመና በገባበት ቢሮ ሲጋራ እየሰጡ ይሸኙታል ። ዊንስተን ከሚያጨሰው ዊንስተን ፣ ኒያላ ከሚያጨሰው ኒያላ ፣ ቤንሰን ከሚያጨሰው ቤንሰን ፣ ከባለርዝማኑ ርዝማን እየተቀበለ ሲያጨስ ይውላል ። ለወትሮው እስከ ምሳ ሰዓት ድረስ ባለው ጊዜ ውስጥ ከሁለት ሲጋራ በላይ አያጨስም ነበር ። በዚህ ዕለት ግን በየጓደኞቹ ቢሮ ገብቶ የመጣበት ዓላማ ባል ተሳካለት ቁጥር ፣ "ለማካካሻ " ሲጋራውን ሲለኩስ ቁጥሩን ዐሥራ አንድ አደረሰው ።

' ትርፉ መቃጠል ነው ! ' አለና ከምሳው በኋላ በማ ጨስ ላይ ያለውን ዐሥራ ሁለተኛ ሲጋራ ግማሽ ወገቡ ላይ ቆርጦ ጣለው ፤ ኪሱ ውስጥ ሌላ ሲጋራ አልነበረም ። ነገር ግን አድራጎቱ ከንቱ ፉከራ መሆኑን ልቡ ያውቀዋል ። ሲጋራ ለመተው በርካታ ጊዜ ዝቷል ። በርካታ ጊዜ ምሏል ። በርካታ ጊዜ ኪሱ ውስጥ የቀሩ ሲጋራዎችን ሰብሯል ። ሙከራዎቹ ንም የሚያከናውነው አልኮል ሲጠጣ ወይም በሌቶ ሲያበቃ ፣ ማለትም በከፍተኛ የጥማት ጊዜያቶቹ ነው ። ነገር ግን ውሎ አድሮ ፣ አሳሳች ጋባዥ ሲጋብዘው እምቢ ብሎ እጁን መሰብሰብ ያቅተዋል ። በዚህ በኩል ራሱን ገምቶ በቅቶ ታል ። ለሃያ ስድስት ዓመት ወጣት ስምንት ዓመት ያህል በሲጋራ ሳንባን ማቃጠል ፣ ምን ያህል ሕይወት ላይ መቀለድ እንደሆነ ይገባዋል ። ለራሱም በጣም የሚገርመው ግን ፣ ብዙ ሲቸገር ለሲጋራ ማጨስ ወይም ሲጋራ ጋባዥ አለማ ጣቱ ነው - ሱስ ምርኮኞቿ እንዳይከዷት ጾም ጸሎት እያደረ ገች ወይም ለአማልክት እየሰገደች የምትጠብቃቸው ይመ ስል ።

እስክንድር አሁን ስለ ሉስ ለመመራመር ጊዜ የለውም ። ከማርታ ጋር የተቃጠረበት ሰዓት ስለ ተቃረበ፣ሸሚዙን ቀይሮ ከርዳዳ ጸጉሩን እየታገለ ያበጥር ጀመር ። ጸጉሩ ቶሎ ስለማያድግ ማበጠሪያውን ማስገባት ብዙም አያስቸግረውም ። ነገር ግን ፣ ጊዜ የሚያጠፋበት ሲያበጥረው በሁሉም በኩል ተስተካክሎ አለ መቆሙ ነው ። የማበጠሪያው ጣቶች በአንድ በኩል ገብተው ከፊሉን ጸጉር ሲያስተካክሉት ፣ በሌላ በኩል ያለውን ያጎደጉዱታል ። እንዴ ተስተካክሎ ከቆመ በኋላ ግን ፣ ቀኑን ሙሉ የሚነቀንቀው የለም ። ሳምሶን ቤት ውስጥ አለ መኖሩ ነው እንጂ ፣ እስክንድር ጸጉሩን በሚያበጥርበት ጊዜ ትንሽ መለካከፍ ልማዳቸው ነበር ።

" አንተ ጸጉርህን ስታበጥር እንኳንስ የተኛ ሰው ሬሣ ትቀሰቅሳለህ " ይለዋል ሳምሶን ፣ የእስክንድርን ጸጉር ድምፅ በማጋነን ።

" ምን ታረገዋለህ ! የንጹሕ አፍሪካዊ ጸጉር ነው ፤ እኮራበታለሁ " ሲል እስክንድር ይመልሳል ።

" የንጹሕ አፍሪካዊ ምልክት ጸጉር ሆነ እንዴ ? "
" ሌሎችም መመዘኛዎች አሉ ። ይህም ግን ከመመዘኛዎቹ አንዱ ነው ። "

" ኪንኪ ጸጉር የሌለው ንጹሕ አፍሪካዊ አይደለም ያለው ማነው እባክህ ? "

" እኔ በበኩሌ ባለ ሉጫ ጸጉሮቹ የዘር ሥራቸው ያጠራጥረኛል ። እንዲያውም አንተ ጸጉርህን የምትላጨው ይህን ለመደበቅ ይመስለኛል " ይለዋል ። ሳምሶንን ለማብሸቅ ሆነ ብሎ የሚያቀርበው መከላከያ ነው ። ሳምሶን ሉጫ ጸጉር ቢኖረውም ሁሌ መላጣ ነው ። የስፖርተኛነት ምልክት አድርጎ ስለሚወስደው ጸጉሩን አያሳድግም ።

እስክንድር ተሞሻሽሮ ከመኝታ ክፍሉ ወጣ ። መንገድ ላይ ማንንም ማግኘት አልፈለገም ። አቤልና ሳምሶን ለምሳ የገቡት መጨረሻ ላይ ስለሆነ ፣ መመለሻቸው መቃረቡን ገመተ ። ስለዚህ እንዳያገኙት ከወትሮው በተለየ መንገድ ታጥፎ ሔደ ። ከማርታ ጋር የተቃጠሩት ወደ የካቲት 12 ሆስፒታል ከሚያስወጣው ከዩኒቨርስቲው ዋና በር አካባቢ ነበር ።

በመንገድ ላይ ሆኖ ፣ ከተገናኙ በኋላ የት እንደሚወስዳት ያሰላስል ጀመር ። ምንም ያቀደው ነገር የለውም ። መገናኘት ብቻ ! በጠዋት ተነሥቶ አልተሳካለትም ። መጨረሻ የሔደበት ጓደኛው ብቻ አምስት ብር ሰጠው ። እሷውም ኪሱ መኖሯን ካረጋገጠ በኋላ ፣ ' አሁን በዚች አምስት ብር ምን ይደረግባታል ? ' ሲል አሰበ ፣ ' እንኳንስ ሴት ለማውጣት ወንድ ጓደኞችም ቡና ለመጋበዝ አትበቃም ። ' ኪሱ በደረቀበት ጊዜ ከማርታ ጋር መተዋወቁ አበሸቀው ።

አሁን ገንዘብ ሊያገኝ የሚችልበት ምንም ምንጭ የለውም ። አባቱ ሞተዋል ። ከእናቱ ምንም ሳንቲም አይጠብቅም ። የምትደርሳቸው ግማሽ የጡረታ አበል እንዴት ከወር እስከ ወር እንደምታደርሳቸው ሲያስብ ይገርመዋል ። በዚያ ላይ አብሮ አቸው የሚኖር የሁለተኛ ደረጃ ተማሪ የሆነ ታናሽ ወንድሙ አለ ። ትንሽም የሚረዳቸው ጅማ የሚኖር መጠነኛ ግሮሰሪ ያለው አጎት ነው ። እስክንድር በክረምቱ ወራት ሊጠይቀው ሔዶ ሦስት መቶ ብር ሰጥቶት ነበር ። ሲቀበለው የዓመት ድርጎው መሆኑን ያውቃል ። ነገር ግን ሁለት ወር ያህል እንኳ አላቆየውም ። የክረምቱን ዕረፍት ጨርሶ ትምህርት ሲጀምር ሰማንያ ብር ብቻ ነበር ፣ ይዞ የገባው ። እሷኑም ወዲያው አጠናቀቃት ። ኪሱ ገንዘብ ማቆየት አይችልም ። ቶሎ ብትንትን አርጎ አጠናቆ ፣ ከዚያ በኋላ ጫማውና ቀለም ሳይተያዩ ፣ የልብስ ማጠቢያ ሳሙና እየተበደረ ፣ ሲጋራ እየወጋ ዓመቷን ያሳልፋታል ። ያለቦታው ያቃጠለው ገንዘብ የሚያንገበግበው እንዲህ እንደ አሁኑ ዐይነት የበሰለ እንጆሪ ቀርቦለት የሚቀጥፍበት እጅ ሲያጥረው ነው ። ድህነቱንና ሲያገኝም ብኩንነቱን እያነጻጸረ ፣ እንዲሁ እየተገረመ ይኖራል ።

ከማርታ ጋር ያላቸው ግንኙነት ፣ አቤል ምግብ አዳራሽ ውስጥ ከወደቀበት አጋጣሚ ጀምሮ እየዳበረ መጥቶአል ። ከሰላምታ መስጣጠት ዐልፈው ቆመው ማውራት ፣ ወይም በቀልድ ተጎሻሽሞ ማለፍ ከጀመሩ ሰንብተዋል ። ባያት

ቁጥር ፥ ‘ ድርብ ሚና የምጫወትባት ቤት ’ ብሎ መፎከሩ አልቀረም ። ነገር ግን እስካሁን እንኳን ድርብ ፥ አንዱንም ሚና መጫወት አልቻለም ። አንድ አቤልን እረዳዋለሁ ብሎ ያሰበበት መንገድ ነበር ። ሆኖም ትዕግሥት ለማርታ የልቧን አውጥታ ስለማታጫውታት ፥ ከማርታ በቂ መረጃ ማግኘት አልቻለም ። በሌላ በኩል ደግሞ ፥ የእስክንድር ልብ ማርታን ለወሲብ ቢከጅላትም ፥ የወንድነት ስሜቱ የሴትነት ገላዋን እያየ ቢጓጓላትም ፥ ኪሱ ባዶ በመሆኑ ስሜቱን ለመግታት ይገደዳል ። እሷ ግን ኪሱን አላየችለትም ። ወይም ስሜቱን እንዲገታ አልፈቀደችለትም ። ባገኘችው ቁጥር ወንድነቱን ትፈታተነዋለች ።

አንድ ቀን ዝንጥ ብላ ከግቢ ስትወጣ አገኛትና ፥ “ ፖ ! ዛሬ ወደ ካምፓስ የምትመለሺ አትመስይም ” ሲላት ፤

“ መጠርጠሩስ ” አለችው ።

“ ማን ይሆን የታደለ ፥ እንቺን መሳይ ጽጌረዳ የሚቀጥፍ ? ” ሲላት በምጸታዊ አነጋገር ፤

“ ዕድል ሳይሆን ልብ ይጠይቃል ! ” አለችው ።

‘ እኔ እስክንድር ልብ የለኝም ማለት ነው ? ! ’ ብሎ በልቡ ፥ ኪሱን ሲዳብስ ሳንቲም እንኳ አልነበረውም ። እልህም የወንድነት ስሜትም ወጥረው ስለ ያዙት ፥ በማግሥቱ ጠዋት ተነሥቶ የሦስተኛ ዓመት ተማሪ በነበረበት ጊዜ ሃያ ስምንት ብር የገዛውን አንድ መጽሐፍ ይዞ ወደ አሮጌ የመጻሕፍት ተራ ሔደ ። ሲሆን ሃያ ካልሆነም ዐሥራ አምስት ብር ያወጣልኛል ብሎ የገመተውን መጽሐፍ ፥ “ ስድስት ብር እንግዛህ ” ብለው ወገቡን ቆመጡት ። በሽቆ መጽሐፉን ይዞ ወደ ቤቱ ተመለሰ ። ልብ ይጠይቃል ያለችውን እያስታወሰ ፥ ‘እጅ ከሌለ ልብ ብቻውን ምን ያረጋል’ አለ በሐሳቡ ። የወንድነት እልሁም ሆነ የስሜት እሳቱ በገንዘብ እጥረት ተዳፍኖ ከረመ ።

በቅርቡ ደግሞ ፥ ከትዕግሥት ጋር ሆነው ወደሚያጠኑበት ዋርካ ሲሔዱ እሱ ከዋናው ቤተመጻሕፍት ወጥቶ ሲመጣ ተገናኙና ፥ “ ወዴት ነው የምትሔደው ? ” ሲሉ ጠየቁት ። “ ወደ ሽንት ቤት ” አላቸው ።

ማርታ ትዕግሥትን አስቀድማ ወደ ኋላ ቀረት አለችና ፤ “ ያ ነገር አለህ እንዴ ? ” አለችው ።

“ ምኑ ? ” ብሎ ሲጠይቃት ሲል እያስካካች ስለ ሔደች እሱም ገባውና ብቻውን እየሣቀ ሔደ ።

ነገር ግን በሣቁ ውስጥ አንዳች ስሜት ተናነቀው ። ያቺን ዕለት ሳያድር ምሽቱን መኝታ ቤቷ ድረስ ሔዶ ማርታን አስጠራትና ፥ “ በይ እሺ ፥ መቼ ይመችሻል ? ” አላት ።

ጣራ በሚሰነጥቅ ድምፅ እያክላላች ፥ “ ለምኑ ? ” አለችው ።

እሱም በልቡ ‘ ምናባቷ ታሾፋለች ’ እያለ ፥ “ አብረን ስንጫወት ለመዋል ነዋ ! ” አላት ።

የእልህ ስሜት እንደ ያዘው ስለ ገባት ፥ ብዙ ልትቀልድ አልፈለገችም ። “ያው ቅዳሜ ከሰዓት ይሻላላ ! ” አለችው ።

ቀጥሯት ሲመለስ ፥ ‘ አሳያታለሁ ! ’ እያለ በልቡ ይዝት ነበር ። ነገር ግን እጅ እንደሚያስፈልግ ልቡ አላጣውም ። እናም ሰሞኑን ገንዘብ የሚገኝበትን መንገድ ሲያሰላስል ቆይቶ የመጨረሻ ውሳኔው ሠራተኛ ጓደኞቹን ማስቸገር ሆነ ። ከእነሱም የተገኘችው አምስት ብር ብቻ ሆነች ።

እስክንድር ይህን እያሰበ ፥ በአንጻሩም ‘ እንዲህ ዐይነት ጭንቀት ውስጥ ከገባሁማ አቤልን መርዳቴ ቀርቶ እኔውም ሌላው አቤል መሆኔ ነው ’ እያለ ከኀሊናው ጋር እየተሟገተ ፥ ድህነትን እየረገመ ፥ ትምህርቱን ጨርሶ የሚመረቅበትን ጊዜ በልቡ እየመተረ ከቀጠሮው ቦታ ሲደርስ ማርታ ቀድማ ቆማ አገኛት ።

ቀድማው በመገኘቷ እንደ መገረም እንደ መደናገጥም ብሎ ፥ “ ዘገየሁ እንዴ ? ” አለና ጨበጣት ።

“ አይ ! እኔ ትንሽ ቀደም ብዬ ነው ። ፈረንጅ ነህ ” አለችው ።

“ ቀጠሮ አክባሪነትን ለፈረንጆች ብቻ ማን ሰጣቸው ? ” አላት ።

“ ሥልጣኔያቸው ነዋ ! ቀጠሮ ማክበር ’ ኮ የሥልጣኔ ምልክት ነው ። ”

“ታዲያ ሥልጣኔ በስመ ፈረንጅ መች ሆነልሽ ? ከአሀያ የማይሻል ፈረንጅ ሞልቷል ’ ኮ ፥ እኔ አበሻ ነኝ ፥ ጥቁር ነኝ ፥ ፈረንጅ አይደለሁም ” አላት ።

“ ክብር አይወድልህም ” አለችው ፥ ንግግሩን ናቅ አርጋ ።

“ ፈረንጅ መባል ለኔ ክብር ሳይሆን ስድብ ነው ። ማርትዬ ሙች እልሻለሁ ፥ ስድብ ነው ። እኔነቴ ክብር ያጣ ይመስለኛል ። ጥቁርነቴ መሠረተ ቢስ ወይም ማረገ - ቢስ ሆኖ የተቆጠረ ይመስለኛል ። ”

“ ማርትዬ ” በመባሏ ደስ አላት ፤ እንኳን ወንድ ቤቶችም እንዲህ አቆላምጠው ሲጠሯት ትወዳለች ።

“ጉረኛ ! ” አለችው በግድየለሽነት አነጋገር ። “ ይልቅ አሁን በየት በኩል እንሒድ ? ”

“ እ ! በየት በኩል እንሒድ ? ” ሲል እስክንድር ቃሏን ስልት ባጣ ድምፅ ደገመና ፥ “ ሲኒማ ልጋብዝሽ እንዴ ? ” አላት በልቡ የገንዘቡን አቅም እያሰላ ።

“ አይ ዛሬ ቅዳሜ ነው ፤ ሰው ይበዛል ” አለች ።

“ እንግዲያው በዚህ በኩል እንሒድና አንድ ቤት ቁጭ ብለን እንጫወታለን !” አላትና ፥ አስፋልቱን ተሻግረው ወደ ሰባ ደረጃ የሚወስደውን መንገድ ያዙ ። ወዲያው ሐሳቡ ውስጥ የመጣችለት ሰባ ደረጃን ወርዶ በስተግራ በኩል የምትገኝ አንዲት ስም የለሽ ካፊቴሪያ ነበረች ።

የማርታ አለባበስ አልማረከውም ። የሰውነቷን ቅርጽ ከፋፍሎ ዳሌዋን እያነጠረ የወንድነት ስሜት የሚያግል ወይም የጡቶቿን መግቢያ እያሳየ ልብ የሚሰልብ ልብስ አልለበሰችም ። ለለውጥ ያህል ጂንስ ሱሪ ከቀላልና አነስተኛ ታኮ ጫማ ጋር አድርጋ ከላይ እጀ - ጉርድ ሸሚዝ ለብሳለች ።

አለባበሷም ከተማሪ ጋር መውጣቷም ፥ “ ለለውጥ ያህል ” ይመስላል ። እስክንድርም ስሜቱን የሚያነቃቃ ልብስ ባለመልበሷ በልቡ በሽቋል ።

“ በል እሺ ጨዋታ አምጣ ” አለችው በመንዝ ላይ እንዳሉ ። ለተወሰኑ ሴኮንዶች በሁለቱም ዘንድ ጸጥታ ሰፍኖ ነበር ።

“ ታዲያስ ፥ ትምህርት እንዴት ነው ? ” አላት ፥ የጨዋታ አርዕስት እንዴት እንደሚጀመር ግራ ገብቶት ።

“ እባክህ ሌላ ጨዋታ አምጣ ። የትምህርት ወሬ ራስ ምታት ሆኖብኛል!” አለችው ።

“ ምነው ? ”
“ አስጠላኛ ! ሰው ስንት ዓመት ይማራል ? ”

“ ዕድሜውን ሙሉ ነዋ ! ” አላትና ፥ ፈገግ ብሎ ፥ “ ማን ’ ኮ ትምህርት የሚጠላ ነገር አይደለም ። ካልሺስ በሕይወት ውስጥ እንደ ትምህርት ጣፋጭ ነገር የለም ። የዘመኑ እኛነታችን ራሱ የትምህርት ውጤት ነው ። በሕይወት ላይ ትምህርት ያላስከተለው ለውጥ ምን አለ ? እስኪ ከምንራመድበት አስፋልት ጀምረሽ አካባቢሽንና ዐለምን በዓይነ ሕሊናሽ ዳስሺው ። ዕድገቱና ሥልጣኔው ሁሉ የትምህርት ውጤት ነው ። የሰው ልጅ በትምህርት ኃይል መልሶ እስከ መፍጠር የደረሰበት ሰዓት ነው ። እና ትምህርት የሚጠላ ነገር አይደለም ” አላት ፥ ዮናታን “ ትምህርት የሚገላገሉት ዕዳ አይደለም ” ያሉትን እያስታወሰ ። “ በእርግጥ እኛ አብዛኛውን ጊዜ ትምህርትን የምንመለከተው ጨርሰን ከመገላገሉ አንጻር ነው ። ይህ ጠባብና ደካማ አመለካከት ይመስለኛል ። ትምህርት ሕይወት ነው ። አያልቅም ። እኛ እንድንጠላው ፥ ከግልግል እንድንቆጥረው የሚያረጉን ነገሮች የትምህርት መስክ አመራረጣችንና የትምህርት አሰጣጡ ሁኔታዎች ናቸው ። የትምህርት መስክ ጨብጦ መታየት የለበትም ። እያንዳንዷ የሕይወት እንቅስቃሴ የምትበለጽገውና የምታድገው በትምህርት ነው ። ”

“ ተወኝ ባክህ ! ይልቅ የናንተ ትዕግሥት ይገርመኛል ። ዩኒቨርስቲ አራት ዓመት መቆየታችሁ ። ”

“ ምነው ! እንዴት ? ”

“ በጭንቀትና በውጥረት ግቢ አራት ዓመት ሙሉ ! ትዕግሥታችሁ ይገርመኛል ። ”

“ ምን ታረጊዋለሽ ! የህልውና ትግል ነው ። ከሁሉም የማይረሳኝ የውጥረትና የጭንቀት ጊዜ የመጀመሪያ ዓመት ተማሪ በነበርንበት ጊዜ ያሳለፍነው ነው ። የገናን ማዕበል እስክናልፍ ድረስ ከካምፓስ ውጭ ብቅ ብለን አናውቅም ነበር ። ዕውቀቱ ሳያንሳቸው ጭንቀቱ ብቻ የሚጥላቸው ልጆች ነበሩ ። በተለይ እኔ አጠገብ ይተኛ የነበረ ልጅ እስካሁን ትዝ ይለኛል ። ሴሚስተሩን ሙሉ ልብሱን አውልቆ መኝታ ውስጥ ገብቶ አያውቅም ። መጽሐፍ ወይም ደብተር እንደ ያዘ ፣ ልብሱን ሳያወልቅ ፣ አልጋው ላይ ጋደም ይልና ማንበብ ይጀምራል ። እንቅልፍ እያንገላጀው ያነባል ፤ ጥቂት ቆይቶ ደብተሩን እንደ ያዘ ዐይኑን ይከድናል ። ደሞ ትንሽ ድምፅ ሲሰማ ይባንናል ። ያሳዝነኛል ። ‘ ለምን አትተኛም ? ከፈለግክ እኔ ሌሊት እቀሰቅስህና ታጠናለህ ። አሁን ተኛ እለዋለሁ ። ‘ አይ ደህና ነኝ ’ ይልና ዐይኑን በጣቶቹ ደባብሶ ማንበብ ይቀጥላል ። አፍታም ሳይቆይ እንደ ገና ያንቀላፋል ። እንዲሁ እንዳለ ያነጋታል እንጂ ፣ ጨክኖ ልብሱን አውልቆ በደንቡ አይተኛም ። ታዲያ የሚያጠናው ነገር እንደማይገባው ይሰማኝ ነበር ። በዚያ ላይ እንደዚያ ሆኖ አድሮ ጠዋት ‘ሌክቸር’ መቀበል አይችልም ። መጨረሻ ያው የገና ማዕበል ጠርጎ ከዩኒቨርስቲ አባረረው ። እሱስ ተገላገለ እንጅ ተባረረ አልልም ። ትንሽ ቢቆይ ያብድ ነበር ። የሚያሳዝነኝ ግን አምስቱን የትምህርት ዐይነት ‘ፍላት’ ነው የወጣው ።”

“ ውይ ምስኪን ! ” ብላ ማርታ ከንፈርዋን መጠጠች ።

“ አዎ ! ታዲያ እንዲህ ዐይነቱ ችግር ከምን የመጣ ይመስልሻል ? ተማሪው ስለ ትምህርት ያለው ደካማ አመለካከት ፣ የትምህርት አሰጣጡና የተማሪው መመዘኛ ሥርዓት ፣ እንዲሁም የሀገሪቱ የኢኮኖሚ ኋላ-ቀርነት ተደራርበው የፈጠሩት ችግር ነው እንጂ ፣ ዩኒቨርስቲ በመሠረቱ የጭንቀትና የውጥረት ቦታ መሆን የለበትም ። ይልቁንም የጥበብና የምርምር ቦታ ነው ።

“ ለማንኛውም ” ብላ ፣ መናገር የፈለገችውን ሳትጨርስ አቋረጣት ።

“ አዎ ! ለማንኛውም አሁን ያለው ምርጫ በተሰጠን የትምህርት ክልልና መመዘኛ ውስጥ ተወዳድሮ ማለፍ ነው ። ፈተናም’ ኮ ተቃርቦአል ። ቢበዛ ሦስት ሳምንት ነው የቀረው ። በርትተሽ ማጥናት ነው ። ”

“ ማን ይፈራል ሞት ! ” አለችው ።

“ እንዴት ? ”

“ ማለቴ ፣ እኔ መጨነቅ አልፈልግም ። ደግሞም ኢትዮጵያ ውስጥ እንደማልቆይ ዐውቃለሁ ። ”

እስክንድር በልቡ ፣ ‘ ይህ በእንክብካቤ የተያዘ ሰውነትሽ እንደምንስ ጭንቀት ይችላል ? ’ እያለ ፣ “ የት ትሔጂ ያለሽ ? ” ሲል ጠየቃት ።

“ ውጭ ሀገር ነው ። ”

ሰባ ደረጃ ስለ ደረሱ ፣ ደረጃውን ሲወርዱ ማርታ የእስክንድርን ክንድ እንደ መደገፊያ አርጋ ያዝ አረገችው ። የእጅዋ ሙቀት በክንዱ ዐልፎ መላ ሰውነቱን ሲያዳርሰው ፣ ‘ምነው ክንዴን ለቀሽ ወገቤን ወይም አንገቴን ብትደገፊ ! ’ አለ በሐሳቡ ።

“ ስኮላርሺፕ ልትጠብቂ አስበሻል እንዴ ? ”

“ ኖ ! ዋው ! ብቻ በሆነ መንገድ እሔዳለሁ ። ”

“ የት ? አሜሪካ ? ” አላት በምጸት አነጋገር ። እሷን ከመሰሉ ሴቶች የሌላ አገር ስም አይጠበቅም ብሎ ነው ።

እንዳሾፈባት አልገባትም ። “ አዎ ! አሜሪካን አገር ወንድሞቼ አሉ ። እንግሊዝ አገርም የአክስቴ ልጆች አሉ ። እኔ ግን የአሜሪካኑ ይሻላል ብዬ በዚያ በኩል እየሞከርኩ ነው ” አለችው ።

" ቤተሰብሽ ሁሉ ውጭ ሀገር ናቸዋ ? " ሲል ጆርዳድ አረጋትና ፥ " ለካ ቅድም እኔን ፈረንጅ ነህ ያልሺኝ አንቺ ፈረንጅና ስለሚሰማሽ ነው " አላት ።

" ማሾፍህ ነው ? "

እንደ በሽቀች ገባውና ፥ " ማርትዬ ሙች ፥ ማሾፌ አይደለም የምሬን ነው " አላት ።

"ደግሞ እንድታቀላምጠኝ የፈቀደልህ ማነው ? ማንም ወንድ ሳያስፈቅደኝ ሊያቀላምጠኝ አይችልም ።"

" ውበትሽ እንዳቀላምጥሽ ሲያስገድደኝስ ? "
"ውበቴንም ለማድነቅ ቢሆን ፈቃድ ያስፈልጋል ።"
" በተለይ ሴቶች ! " አላትና ክንዱን የያዘችበትን እጅዋን ጭብጥ አርጎ ወደ ጎኑ አስጠጋት ።

" ሒድ ፥ ደረቅ ! "

" የት ልሒድ " ርጥብ !"

ሁሉንም " ደረቅ " ማለት ስለሚቀናት ፥ እሱ ደግሞ " ርጥብ " እያለ ያበሽቃታል ።

ደረጃውን ወርደው ወደ ግራ ከታጠፉ በኋላ ፥ " ከቤተሰቦችሽ ጋር ነው የምትኖሪው ? " ሲል ጠየቃት ።

ለምን ጠየቀኝ ብላ አልተመራመረችም ፤ ወይም አልተደናገጠችም ።

" ዳዲ የለም ። ወንድሞቼም እንደ ነገርኩህ ውጭ ናቸው ። እኔና እናቴ ብቻ ነን እዚህ ያለነው ።"

" አባትሽ የት ሔዱ ? " አላት በጎዘኔታ ዐይነት ።

" ሔቨን " አለችው ፥ መሞታቸውን ብቻ ሳይሆን መጽደቃቸውንም ለማስገንዘብ ።

እስክንድር አንዴ ፥ በሥነ - ልቡና ትምህርት ክፍለ - ጊዜ መምህሩ በነገራቸው ቀልድ ውስጥ ፥ በምድር ላይ ለድሀ የመጸወተው አምስት ሳንቲም ተመልሶለት ከገነት በር የተባረረው ሰው ትዝ አለውና ፥ ' የማርታ አባት በምድር ላይ ብዙ ገንዘብ መጽውተው ነበር ማለት ነው ' ሲል በልቡ ቀለደ ።

" ግን ምን ሆነው ሞቱ ? "

" ምን ያደርግልሃል ? " አለችና እመንትታ ዝም አለች ።

እስክንድር ምክንያቱን መናገር እንዳልፈለገች ገባውና ፥ ምናልባት የአብዮቱ ባቡር ጨፍልቆአቸው ይሆናል ብሎ ዝም አለ ። ለጥቂት ሴከንዶች ሁለቱም ዝም ተባባሉ ።

" አደራሽን ማርታ ! ፈረንጅ ሀገር ስትሔጂ ነጭ እንዳታገቢ " አላት እስክንድር ፥ ጥቂት ሲያስብ ቆይቶ ።

" ለምን ? ምነው ?"

ስም የለሽ ካፌቴሪያ በር ላይ ስለ ደረሱ ፥ እሷን አስቀድሟት ገቡና ጥግ ቦታ መርጠው ተቀመጡ ። ብዙ ሰው አልነበረም ። ሞቅ ያለ የፈረንጅ ሙዚቃ ቤቱን ያናጋዋል ።

አሳላፊው መጥቶ ፥ " ምን ልታዘዝ ? " ሲል ከፊታቸው ቆመ ። እስክንድር ፥ ማርታ እንድታዝ ቅድሚያ ሰጣት ።

" ከጭማቂ ዘር ምን አላችሁ ? " ስትል አሳላፊውን ጠየቀችው ።

" ለምን ሌላ ነገር አትጠጪም ? ቢራ ምናምን ? " አላት እስክንድር ፥ ለማግደርደር ያህል ።

"እኔ የፍራፍሬ ጭማቂ ነው የምፈልገው " አለችና

ወደ አሳላፊው ተመለከተች ።

" ፓፓዬና ብርቱካን " አለ አሳላፊው ።
" ለኔ የብርቱካን ጭማቂ " አለች ማርታ ።
" በል እሺ ፥ ለኔም እንደዚያው " አለ እስክንድር ።
አሳላፊው ከሔደ በኋላ እስክንድር ፥ " የሚበላስ ነገር ፥ ሳንድዊች ምናምን ? " ሲል አግደረደራት ።

" ምንም አልፈልግም " ካላችው በኋላ ፥ ልቧ ተንጠልጥሎ ከቀረው ጨዋታቸው ላይ ተሰቅሎ ስለ ነበር ፥ " ይልቅ

ቅድም የውጪ ዜጋ እንዳታገቢ ያልከኝ ለምንድን ነው ?” ስትል ጠየቀችው ።

“ ለምን መሰለሽ ” አላትና ፣ እንዴት እንደሚገልጽላት በመቸገር ዐይነት ትንሽ ከቆየ በኋላ ፣ “ኑሮሽ ጤናማ የሚሆን አይመስለኝም ” አላት ።

“ እንዴት ? ”

“ አየሽ ! አንቺና የውጪው ዜጋ የተወለዳችሁበት ፣ ያደጋችሁበትና የኖራችሁበት አካባቢ የተለያየ ነው ። ባህላችሁ ይለያያል ። በምግብ ዓይነት ወይም በአመጋገብ ሥርዓት ፣ በአለባበስ ሁኔታ ፣ በጨዋታ ዐይነቶች ፣ በመዝናኛ ስፍራ አመራረጥ ፣ በእንግዳ አቀባበል ፣ በልጆች አስተዳደግ ፣ ከሁሉም በላይ ደግሞ በአስተሳሰብና በማኅበራዊ ኑሮ አመለካከት ልትለያዩ ትችላላችሁ ። ትዳር ማለት ደግሞ እነዚህን ነገሮች መጋራት ነው ፤ እና በባህልም ሆነ በሥነ - ልቡናዊ አመለካከት ብዙ የተራራቁ ጥንዶች ትዳር የሚያምር አይመስለኝም ።”

“ አባባልህ ልክ ሊሆን ይችላል ። ነገር ግን ማንም ሰው በጋራ የሚፈልገው ነገር አለ ። ያም ያማረ ፣ የሠለጠነና የበለጸገ ኑሮ ነው ። ስለዚህ የጋራ መሠረታችንን ወይም ግባችንን ጥሩ ኑሮ አድርገን አንዳችን ከአንዳችን መማር እንችላለን ።”

ሁለቱም የቀረበላቸውን የብርቱካን ጭማቂ ተጎነጩ ። አሳላፊው ሌላ የሚታዘዛቸው እንዳለ ለማረጋገጥ ጥቂት ከቆመ በኋላ ተመልሶ ሔደ ።

“ ምን መሰለሽ ማርታ ፣ ነገሩ እንዲህ እንደምታስቢው ቀላል አይሆንም ” ሲል እስክንድር ቀጠለ ። “አየሽ ፣ የአሁኑ ኗንቺነትሽ ከረዥም ዓመት አኗኗርሽና አካባቢሽ የተገነባ ነው ። ይህን ግንባታ ማደስ ወይም መለወጥ በጣም ከባድ ነው ። ሊሆንም ቢችል እንኳ ከባድ ትግል ፣ ጠንካራ መንፈስና ብልህ ጭንቅላት ይጠይቃል ።”

“ እባክህ ተው ፣ ዋናው ነገር ፍቅር ነው ። በሁለቱም መሐል መፈቃቀር ካለ ይህ ችግር አይፈጠርም ።”

“ ችግሩ ግን ፣ ፍቅሩ ፣ ራቡ ትክክለኛ ምንጭ የለውም ፤ እንዲሁ በስሜት እሳት ይጀመራል ። አብዛኛውን ጊዜ ደግሞ እንዲህ ዐይነቱ ጋብቻ ቁሳቁሳዊ ይሆናል ። የረዥም ጊዜ መጠናናትና መፋቀርም የለም ። በስሜት እሳት የተጀመረ ‘ ሚክስድ ማሬጅ’ ደግሞ ዘላቂነት የለውም።ዓመት አብረው ከቆዩ በኋላ፣የስሜት እሳቱ (አንቺ ፍቅር የምትይው) ይቀዘቅዝና ለኑሮ ቦታውን ይለቃል ። በዚያ ሰዓት በስሜት እሳት ተሸፍኖ የቆየው ፣ በሁለቱ መሐል ያለው የአስተሳሰብ ፣ የአስተዳደግ እና የአኗኗር ልዩነት ብቅ ማለት ይጀምራል ። ይልቁንስ ይህ ዐይነቱ ጋብቻ ዘላቂነት ሲኖረው ያየሁት በጥብቅ ሃይማኖት በተሳሰሩ ሰዎች ላይ ነው ። ይህ የእምነት ጉዳይ ነው ። በአንድ ሃይማኖት ተከታይነት ተዋውቀው የተጋቡ አንድ ኢትዮጵያዊና አንዲት አሜሪካዊት ለረዥም ዓመት የሚያስቀና ትዳር እንደ ነበራቸው አስታውሳለሁ ።እንዲያውም መውለድ ማቆም በፈለጉበት ወቅት ብልቱን በቀዶ ሕክምና ያስመከነው ኢትዮጵያዊው ወንድ ነበር ። ይህም የሚያሳየን ከነሱ ውጭ ለሆነ መለኮታዊ ኃይል ተጫኝነት ተሳስረው መኖራቸውን ነው እንጂ፣ የአካባቢ፣ የአስተሳሰብና የባህል ልዩነት አስወግደዋል ማለት አይደለም ።”

“ ድንቄም ” እንደ ማለት ያህል ከንፈሯን አጣማ ብርጭቆውን አነሣች ። የጨዋታቸው አርዕስት ቢለወጥ በወደደች ነበር ። እስክንድር ግን አርዕስቱን ሊለውጥላት አልቻለም ። እንዲህ ዐይነት ክርክር ሲነሣ ደስ ይለዋል ፤ መላ ህዋሳቶቹ ይግላሉ። ሐሳቡና ነጥብ አመታቱ እያደገ ፣ እየጠነከረና እየተወሳሰበ ሲሔድ ለራሱም ይገርመዋል። ከዕድገቱ ፣ ከአካባቢውና ከትምህርት ቤቱ ብዙ ዕውቀት መቅሰሙን የሚያውቀው በእንዲህ ዐይነቱ የግለት ወቅት ነው ።

“ ደግሞም የዚህ ዐይነቱ የተደቀለ ጋብቻ ችግሩ በባልና ሚስቱ ላይ ብቻ አይቀርም ” ሲል ቀጠለ ፤ “ ይብሱን ችግሩ የሚጎላው በሚወልዷቸው ልጆች ላይ ነው ። ልጆቹ እያደጉ ሲመጡ ፣ ራሳቸውን ከየትኛው ወገን እንደሚያስቀምጡ ይቸገራሉ ። የሥነ - ልቡና ጠበብቶች ይህንን ችግር ፣ ‘ አይደንቲቲ ክራይስስ ’ ይሉታል ። ልብ ብለሽ እንደሆነ አብዛኛውን ጊዜ ለብኩንነት ፣ ለአልኮል ሱሰኝነት ፣ ለሴሰኛነትና ለመሳሰሉት ርካሽ ተግባራት የሚጋለጡት ከእንዲህ

ወይነት ቤተሰብ የወጡት ወይም እኛ ክልስ የምንላቸው ናቸው ። ስለ ራሳቸው የሚኖራቸው የተዘበራረቀና የተበላሸ ስሜት ይመስለኛል ፥ ወደዚህ አድራጎት የሚመራቸው ።"

ማርታ ክርክሯን መሸሽ አልቻለችም ። ዝም ብላ በከፊል ሙዚቃ፥በከፊል እሱን ስታዳምጥ ትቆይና ፥ በነገር ወጋ ሲያደርጋት ወይም አነጋገሩ አልጥምሽ ሲላት አንድ ቃል ጣል ታደርጋለች ።

" ልጆቹ እንዴት ራሳቸውን የሚያስቀምጡበት ቦታ ይጠፋቸዋል ? ከሁለት የተለያዩ ዘሮች ቢወለዱም የሚኖሩበትን አካባቢ መስለው ማደግ ይችላሉ " ስትል ተጋተረችው ።

" አይችሉም ! " አላት በስሜት ጭንቅላቱን እየነቀነቀ ። " የሚኖሩበት አካባቢ የእናታቸው ወይም የአባታቸው እንጂ የሁለቱም አይደለም ። ስለዚህ ከእንደዚህ ዐይነት ቤተሰብ የተወለደ ልጅ ፥ ለምሳሌ እናቱ አበሻ ፥ አባቱ ፈረንጅ ቢሆኑና ኑሮው ኢትዮጵያ ውስጥ ቢሆን በሙሉ ልቡ የኢትዮጵያውያንን አኗኗርና ባህል መቀበል ያዳግተዋል ። ግማሽ ፈረንጅነት ይሰማዋል " ካለ በኋላ ፥ እስክንድር ትንሽ ሲያስብ ቆየና ፥ " እንደሚመስለኝ ይህ ችግር በታዳጊና በበለጸጉ ሀገሮች መሐከል ያለው የልዩነት ችግር ነጸብራቅ ነው ። ፍርንጅና የዕድገት ፥ የሥልጣኔ የበላይነት ምልክት ተደርጎ ስለሚወሰድ፥ክልሱ ልጅም ይህ ተጽዕኖ ከራሱ ጋር እንዲጣላ ያደርገዋል ። ብቻ ምን ልበልሽ ፥ አሁን ባለንበት የተራራቀ የኑሮና የአስተሳሰብ ደረጃ (ሚክስድ ማሬጅ) በጣም አስቸጋሪ ነው " አላት ።

" ሊቅ ነህ " አለችው ማርታ ፥ በልቧ እንደ ማድነቅ ወኢፏ ደግሞ እንደ ማሽሟጠጥ አድርጋ ።

" ሊቅነት አይደለም " አላት እስክንድር ኪሱን እየዳበሰ ። " አንቺም ብትሆኚ መጽሐፍ አንብበሽ ልታገኚ የምትችዪው ዕውቀት ነው ። "

ኪሱን የዳበሰው ሲጋራ ፍለጋ ነበር ። የክርክር ስሜቱ ሲግል ከንፈሩ እየደረቀ መጣ ። ሲጋራ ትዝ አለው ። ከምሳ

በኋላ ሲጋራ ላለማጨስ ምሎ ፥ እፉ ላይ የቀረችውንም መስበሩን እንደ ቅዠት ወይም እንደ እንቅልፍ ልብ ውሳኔ ወስዶት ፤ አሁን ከኪሱ አንድ ብር አወጣና አሳላፊውን ሲጋራ እንዲያመጣላት አዘዘው ። የያዛት ገንዘብ ከቀረበላቸው ጭማቂ እንደምትተርፍ በልቡ አስልቷታል ።

" በነገራችን ላይ ፥ በስሜታዊ ብርገጋ ተነሣሥተው ነጭ እያገቡ ወደ ውጭ ሀገር የሚሔዱ አበሻ ሴቶች ዕጣቸው ምን እንደሆነ ታውቂያለሽ ? " ሲል ጠየቃት ።

" ምንድነው ልትለኝ ነው ? " አለችው ፥ ግንባሯን አኮማትራ ።

" መጨረሻቸው ሽርሙጥና ነው " አላት ድርቅ ብሎ ። " አብዛኛውን ጊዜ ቅድም ባልኩሽ ምክንያቶች ስለማይስማሙ ፥ በመጨረሻ እዚያው ሽርሙጥና ይጀምራሉ ። ከአፍሪካ አግብቶ የወሰዳትን ሴት በጥንቃቄ የሚይዝ ነጭ ለሃይማኖቱ ያደረ ወይም ሕይወቱን ለሥራና ለምርምር የሰጠ ጥቂት ሰው ብቻ ነው ። "

የማርታ ፊት ተለዋወጠ ። በአነጋገሩ እንደ ተክፋች ገባው ።

" ምን ማለቴ መሰለሽ ? " አለና እጅዋን ይዞ ሊያረጋጋት ሞከረ ።

" እጄን ልቀቅና ማለት የፈለግከውን ተናገር " አለችው ፥ ስልቱን ባጣ ድምፅ ።

" ምን መሰለሽ ማርታ ፥ አንድ ልንክድ የማንችለው ነገር አለ ። ሰዎች ስንባል ብዙ ጊዜ ለጊዜያዊና እሳታዊ ስሜታችን ተገዥዎች ነን ። በሆነ እሳታዊ ስሜት ወይም ግንፍልተኝነት ተነሣሥቶ እናት ሀገርን ጥሎ መኮብለል ጉዳቱ የሚሰማው ቆይቶ ነው ። እስካሁን ድረስ በነጮች ሀገር ደልቶት የሚኖር ኢትዮጵያዊ አላየሁም ፤አልሰማሁም ። አብዛኛው እዚህ ትውልድ ሀገሩ ውስጥ የሚንቀውን ሥራ ፥ እንደ ቤት ማጽዳት ፣ መስታወት መወልወል ፣ መኪና ማጠብ ሽንት ቤት ማጽዳትና የመሳሰለውን እየሠራ ነው የሚኖረው ።

ጥቂት ኢትዮጵያውያን በቂ ገንዘብና ቁሳቁስ ቢኖራቸውም ፣ ነጻነቱና ክብሩ ስለሌላቸው ሰላም አያገኙም ። በገንዘባቸው ብዛት ኀሊናቸውን የሚመክቱበት የአልኮልና የሐሺሽ ግንብ ሠርተው፣ ከዚያ ውስጥ እየዋኙ ይኖሩታል—መኖር ከተባለ!”

ማርታ የተዘበራረቀ ስሜት ተሰማት ። ዘመዶቿ ከውጭ ሀገር በሚልኩላት ደብዳቤ ደስተኞች እንዳልሆኑ ታውቃለች ። ስለዚህ እስክንድር የተናገረውን ናቅ አርጋ ልታልፈው አልቻለችም ። በሌላ በኩል ደግሞ ፣ የእሷ ስሜትና ፍላጎት ምንጊዜም ውጭ ነው ፤ ፈረንጅ ሀገር ነው ። ይህ ስሜት ስላየለባት ሐቁን ልትቀበል አልፈለገችም ።

“ ይብላኝ ለምታገባት ! እኔ እንደዚህ አኛ አትመስለኝም ነበር ” አለችው ።

“ እንዴት ? ” አላት እስክንድር ፣ ተገርሞ ።

“ እንደዚህ ለጭቅጭቅና ለሙግት ሽንጥህን ገትረህ የምትቆም ዐይነት ሰው አትመስለኝም ነበር ።

በእርግጥ እንዳለችውም፣እንዳሁኑ ሰፊ አጋጣሚ አግኝተው ተጫውተው ስለማያውቁ፣ እስክንድርን የምትገምተው እንደ ግድየለሽና ፣ ለኑሮውም ለሀገሩም ደንታ የሌለው ሰው አድርጋ ነበር ። አሁን ለኢትዮጵያዊነቱ እንዲህ ሽንጡን ገትሮ መቆሙ አስገርሞአታል ።

“ ጭቅጭቅ'ኮ አይደለም ” አላት እስክንድር ፣ የራሱ ያልሆነ ፈገግታ እያሳያት ። “ ይልቅስ ሳናስበው ብዙ ትምህርት የተለዋወጥን ይመስለኛል ። ”

አሳላፊው ሲጋራውን አምጥቶ ሰጠው ። እስክንድር በመጀመሪያ ማርታን ጋብዞአት፣ ቀጥሎ ለራሱ ከፓኮው ውስጥ መዘዘ ።

“ ይልቅ ይህን ሲጋራ የሚያስተውህ ወዳጅ ብታገኝ ጥሩ ነበር ” ስትል ለከፍ አረገችው ።

“ ያንችስ ምን ይባላል ? ” አላት ፣ ክብሪት እየጫረ ። “ እኔ እኮ አላጨስም ። ከሚያጨስ ወንድ ጋር ወይም

ጨዋታ ቦታ ስሆን፣እንዲሁ አጨሳለሁ እንጂ ሱሰኛ አይደለሁም ” አለችው ።

እስክንድር እጫጫቷን አመነላት ። ሙሉውን ጭስ ነው ወደ ውጭ የምታስወጣው ።

“ የሚገርምሽ ፣ ሁለት በቅርብ ማጨስ የጀመሩ ጓደኞቼን መከሬ አስትቼአለሁ ። ብዙ ዓመት ሰላጨስኩት፣በግል ሕይወትም ሆነ በማኅበራዊ ግንኙነት ውስጥ የሚያስከትለውን ችግር በሚያሳምን ሁኔታ አቀርባለሁ ። መጥፎነቱን አሰብካለሁ ። እኔ ራሴ ግን ማቆም አቃተኝ ። ”

“ ጠንቋይ ለራሱ አያውቅም ይባል የለ ? ” ስትል አፌዘችበት ።

“ ግድ የለም ። ጥሩ ሚስት ሳገባ ማጨሴን አቆማለሁ የሚል ተስፋ አለኝ ። ”

“ አንተ ያልተውከውን እሷ እንዴት ታስተውሃለች ? ”

“ ታስተወኛለች ። ጠንካራና ጥሩ ሴት ከሆነች እንኳን ሲጋራ መተው ሌላም ታስደርገኛለች ። ሴቶች ምን ያህል ኃይለኛ እንደሆኑ ዐውቃለሁ ።

“ እንዴት ? ” አለችው ።

ፊቷ በደስታ ሲፈካ ተመለከተ ። መልሱን በጉጉት እንደምትጠባበቅ ገባው ። ሊያኩራራት አልፈለገም ።

“ እንዴት እንደሆነ አልነግርሽም ” አላትና ፣ በልቡ ‘ ለምንድነው ሰዎች ኃያል መባል ደስ የሚለን ? ሌሎችን ማንበርከክ ፣ በቁጥጥራችን ሥር ማዋል ፣ እንዲሰግዱልን ማድረግ የምንፈልገው ለምንድነው ? የበላይ ሆኖ የመገኘት ስሜት ለምን ያጠቃናል ? ’ እያለ ሲያስብ ቆይቶ ፣ “ ግን'ኮ በባሎቻቸው ላይ ኃያል መሆን የሚችሉት ሁሉም ሴቶች አይደሉም ። ጥቂት ጠንካሮችና ልበሙሉዎች ናቸው ” አላት ።

በመልሱ ባለመርካቷ፣ቀደም ብላ ዐይኖቿን ከእሱ ለማሸሽ ያህል ከማዶ ካለው ባዶ ግድግዳ ላይ ተከለች ።

"ሰማሽኝ ማርቲና ?" አላት ፣ በቀልድም በቁልምጫም ዐይነት ።

"ደረቅ !"

"ርጥብ !"

እስክንድር ለአፍታ ያህል ዕይኑን ከዐይኗ ሳይነቅል ቆየ ። ከአፉ በሚያወጣው የሲጋራ ጢስ ቀለበት እየሠራ ሲወረውር ፣ በሰፊው ቀለበት ውስጥ ጠባብ ቀለበት ሠርቶ ሲያሾልክ ፣ የማርታ ጆሮ ሙዚቃውን እየቀዳ ልቧን ሲያወራው ፣ በዐይኗ የእስክንድርን የጢስ ቀለበቶች ፣ ተከትላ ጭልጥ ብላ ስትሔድ፣ ቀለበቶቹ እየሰፉ፣ እየተምዘገዘጉ ሔደው ሲበታተኑ ፣ እንደገና ዐይኗን ወደ እስክንድር አፍ መልሳ ሌሎች የጢስ ቀለበቶች ስትጠባበቅ — ደስ ሲል !

ማርታ ምርምሩና ክርክሩ ቀርቶ እንዲህ እንዲህ ዐይነት ጨዋታ ቢጫወቱ ደስ እንደሚላት እስክንድር ያውቃል ። የወጡትም ለዚሁ ነበር ። 'ታዲያ ለምንድነው የማይዋጥላትን ክርክር እያቀረብኩ የማደርቃት ?' ሲል አሰበ ። 'ገንዘብ በማጣቴና ከእሷ ጋር ሌላ ዐይነት ጨዋታ መጫወት ባለመቻሌ ያቀረብኩት ማካካሻ ይሆን ? ጎበዝ ነው ብላ እንድትወደኝ ይሆን ? ወይስ በእርግጥ የምርምርና የክርክር ጥማት ይዞኝ ነው ?' እያለ ሲያስብ ፣ የሷው ጥያቄ አባነነው ።

"እውነት እስክንድር ፣ ሚስት ታገባለህ ?"

"ምን ማለትሽ ነው ?" አላት በአጠያየቋ ተገርሞ ። "እንዴት አላገባም ?"

"ማለት ፣ በቃ ፣ እንዲያው ግድየለሽ ዐይነት ትመስላለህ ። የትዳር ስሜት ያለህ አትመስልም ።"

ምን ለማለት እንደ ፈለገች ስለ ገባው ፣ "ለአለባበሱ ብዙ አለመጨነቁ ? ሲጋራ ማጢስ ወይስ ሌላ ምንድን ነው ከቁም ነገረኛነት አምባ ያገለለኝ የመሰለሽ ? ወይም ደግሞ ሙሉ ሰው ለመሆን ፣ ጥሩ ዜጋ ለመባል የሚያስፈልጉ ሌሎች መመዘኛዎች ካሉ ብትገልጪልኝ ?" አላት ፣ ፈገግ በተቀላቀለበት አነጋገር ።

"እንደዚያ ሳይሆን ፣ እለ አይደል ! እንዲያው ዝም ብዬ ሳይህ ፣ በቃ ..."

"እንዲያው ዝም ብለሽ ስታዪኝ ?" ሲል ቃሏን ደገመና ፣ "ታዲያ ምኑን ነው የወደድሽው ?" አላት ።

"ሒድ ፣ ደረቅ !"

"ርጥብ !"

ሸፋፍና ልታልፈው ብትሞክርም ፣ እስክንድርን እንድትወደው ወይም እንድትቀርበው ያደረጋት ነገር ለራሷም ግልጽ ሆኖ አይታወቃትም ። በቁመናው አልተማረከችም ። ጸጉሩ በእሷ ዐይንና አስተሳሰብ የሚጠላ 'ኪንኪ' ነው ። ለአለባበሱ ብዙም ደንታ የለው ። አስተሳሰብና ዕውቀቱን ለመታዘብ ከዚህ ቀን በፊት ዕድል አላጋጠማትም ። ታዲያ ምኑን ነው የምትወደው ? የአቤል ጓደኛ በመሆኑ ? በዲግሪ ለመመረቅ የደረሰ ተማሪ በመሆኑ ? ወይስ ካያት ቀን ጀምሮ ወዲያውኑ በፍቅር እግሯ ሥር ስላልወደቀላት የእልህ ፍቅር ይዞአት ? ... በተምታታ ሐሳብ ጭልጥ ብላ ሔደች። ከሚንቋት ወንዶች ጋር የእልህ ፍቅር ስለሚይዛት ይህን አዝማሚያ ትፈራዋለች ። ነገር ግን እስካሁን ከእስክንድር ጋር ያላቸው ግንኙነት ከዚያ የሚያደርስ ባለመሆኑ በእልህ ፍቅር ልትደመድመው አልቻለችም ።

"ስሚ እንጂ ማርታ" አላት እስክንድር ፣ ከፓኮው ሌላ ሲጋራ እየመዘዘ ፤ "አንድ ነገር እጠይቅሻለሁ ብዬ ባገኘሁሽ ቁጥር እረሳዋለሁ ።"

"ምንድን ነው ?" አለችው ፣ የወሬ ህዋሳቶቿ መነቃቃቸው በገጽታዋ ላይ እየተነበበ ።

"ያቺ አጠር ወፈር ያለች ቀይ ልጅ ፣ የሁለተኛ ዓመት ተማሪ ፣ ጓደኛሽ ነች ፣ አይደል ?" አላት ስሟን እንደማያውቅ ሁሉ ።

"እ ፣ ቤቲ ?"

"አዎ ፣ ቤተልሔም ። እሷ ልጅ 'ሊክቸረሯን' አውርዳ ዋለች የሚል ወሬ ሰምቼ ..."

የማርታ የነገር መቀበያ አንቴናዎች ሽቅብ ተቀሰሩ ። በቅናት የተወጣጠረው ሰውነቷ ተቁነጠነጠ ። በጆሮዋ ብቻ ሳይሆን በመላ ሰውነቷ እንደምታዳምጥ ሁሉ ፣ ፊቷን እስክንድር ፊት ደቀነችው ። የሐሜት ወሬ ሲጀመር ለመስማት ካላት ጉጉት የተነሣ ቅንድቦቿ ይርገበገባሉ ።

" ማን ነገረህ ? አቤት ወንዶች ፣ እኛን ትሳደባላችሁ እንጂ ፣ እናንተ'ኮ የባሰ ወሬኞች ናችሁ ! "

" እንደዚያ ሳይሆን ፣ በጨዋታ መሐል ተነሥቶ አንድ ጓደኛችን ነው የነገረን ። ሳምሶን 'ጉልቤውን' ታውቂዋለሽ ? '

" አዎ ፣ ያ ብዙ ጊዜ አብሮአችሁ የሚሔደው ስፖርተኛው ልጅ . . . ዐውቀዋለሁ "

" እሱ ነው የነገረኝ ። ከቤተ ልሔም ጋር አንድ ዲፓርትመንት ውስጥ ስለሆኑ ሁኔታውን ያውቃል ። ወሬው ከዲፓርትመንቱ ተማሪዎች ጆሮ ደርሷል ። "

" የወለጋ ልጅ ነው ፣ አይደል ? " አለችው ፣ በምጸታዊ አነጋገር ።

" እኔ እንጃ ፣ እኔ የማውቀው በኢትዮጵያዊነቱ ነው ። ለማ ካብት ይመር ይባላል ። "

" አዎ የወለጋ ልጅ ነው ሲሉ ሰምቻለሁ ። ብታይ ወዶአት ሊሞት ነው ፤ አብዶላታል ። "

" እሱን ተይው ! መቼም ሴቶች ቆዳችሁን ማዋደድ ታውቁበታላችሁ ። ተወደድን እንጂ ወደድን አትሉም ። "

" ሒድ ደረቅ ! እኔ የታዘብኩትን ነው የምነግርህ ። እንዲያውም ካላገባሁሽ እያለ ያደርቃታል ። "

" ታዲያ ለምን አታገባውም ? አግኝታው ነው ? ዘንድሮ እኮ ባል ውድ ነው ? " አላት እስክንድር ፣ ትንሽ ላሳርራት ብሎ ።

" ሒድ ጉረኛ ! ሚስት ለማግኘት ገና ከአሁን የበለጠ ደጅ የምትጠኑበት ዘመን ይመጣና " ብላ የብሽቀቷን ከተ

ናገረች በኋላ " ቤቱ እንደሆን ለጊዜው ነው እንጂ አታገባውም " አለችው ።

" ምነው ለምን ? "
" ውጭ ሀገር የመሔድ ሐሳብ አላት ። "
" እ ፣ ፈረንጅ ነዋ የምታገባው ? " አለና ቀለደባት ።

በሽቀችና አፍንጫዋንና ከንፈሯን አገናኝታ "እኝኝዋ!" አለችው ።

እስክንድር ሣቀና ፣ 'በድን ሥጋችሁ ነው እንጂ ኢትዮጵያ ውስጥ ያለው ልባችሁና ነፍሳችሁ አውሮፓ ገብቷል ፣ አይ የኛ ዘመናውያን !' አለ በልቡ ።

"እኔ እንደ ሰማሁት ከሆነ ፣ ለማ በቤተ ልሔም ምክንያት ከተማሪዎቹ ጋር ግጭት ውስጥ ገብቷል ይባላል " አላት ።

" የምን ግጭት ? " ስትል ግንባሯን አኮማትራ ጠየቀችው ።

መልሱ ቀጥተኛ አልነበረም ። " ፍርሀት የሚያስከትለው ግጭት ይመስለኛል " አላት ።

" አልገባኝም ። "

"ምን መሰለሽ ፣ ሳምሶን እንደ ነገረኝ ከሆነ ፣ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ለማ በተማሪዎቹ ላይ የሚያሳየው ጸባይ ተለዋውጦአል ። ቀድሞ ክፍሉ ውስጥ ገብቶ አስተምሮ ከመውጣት በስተቀር ፣ ከተማሪው ጋር ምንም ዐይነት ግጭት አልነበረውም ፤ አሁን ግን ቁጡነት ይታይበታል ። ለተማሪዎቹ ጥያቄ የሚሰጠው መልስ ቀና አይደለም ። ጥያቄ የሚጠይቁት ለማወቅ ሳይሆን ለተንኮል ይመስለዋል ። ከተማሪው ጋር እንደ አይጥና ድመት መተያየት ጀምሮአል ። እንደሚመስለኝ ከሆነ ፣ የዚህ ሁሉ ምንጩ ተማሪዎቹ እሱ ከቤተ ልሔም ጋር ያለውን ግንኙነት ያወቁበት እየመሰለው የሚፈጥረው ጭንቀት ነው ። አትኩረው የሚያዩት ተማሪዎች ሁሉ የሚያሙት ሊመስለው ይችላል ። ደግሞ ያሙትም ይሆናል ። የጸባዩ መለዋወጥና የግንባሩ መኮማተር ፣ ለፍርሀቱ የሚቀርባቸው መከላከያዎች ናቸው ። ብቻ አኳኋኑ ውስጣዊ ሰላም ማጣቱን ያሳያል ። "

ማርታ ፣ ‘ እኔ ምን አገባኝ ? ’ የማለት ያህል አንገቷን ቅንጥስ ፣ ትከሻዋን ነቅነቅ አርጋ ዝም አለች ።

“ ይገርምሻል በፊት ግሩም መምህር ነበር አሉ ። ታዲያ ምን ይሆናል ! ሴቶች የገባችሁበት ነገር ምን ጊዜም ቢሆን ሰላም አያገኝ ” አላት በፊቱም ባይገልጸው በልቡ እርር ብሎ ።

“ ምን ? ” አለችው ፣ እሷም ተቆጥታ ።

ምንም አልመለሰላትም ። ቁጣዋን ለማብረድ ዝም አላት ።

“ ተማሪው ትምህርቱን ትቶ እንዲያው ነገር መፈትፈት ይወዳል ” አለችው ፣ በንቀት አነጋገር ።

“ ነገር መፈትፈት አይደለም ። ተማሪውን የሚመለከት ጉዳይ ነው ። ለብዙዎቹ ተማሪዎች ዩኒቨርስቲው ከዕውቀት ይልቅ ለማርክ መፋለሚያ ቦታ ሆኗል ። በዛ ላይ ሴትነትና ውበት ጣልቃ ገብተው ሲበጠብጡ ምነው አያናድድ ! ”

ፊቷ ላይ ከፉኛ መከፋት አነበበ ።

“ እምልሽ . . . ” ብሎ ፣ መናገር የፈለገውን ሳይጨርስ አቋረጠችው ።

“ እውን አንተ አስተማሪ ብትሆንና ከምታስተምራቸው መሐል አንዲት ልጅ ብትወድ አጋጣሚውን ከመጠቀም ትቆጠባለህ ? ”

እስክንድር ጥያቄው ድንገተኛ የሆነበትን ያህል ፣ ክው ብሎ ለጥቂት ሴኮንዶች አሰበ ። ፈዛዛ ሣቅ ሥቆ ፣ በልቡ ‘ ምን አስደነገጠህ እስክንድር ? ራስህን ትጠራጠረዋለህ እንዴ ? ’ እያለ ፣ “ አይመስለኝም ። ማርክ የነገሠበት ሥርዓተ — ትምህርት እስካልቀረ ድረስ ፣ እንዲህ ተማሪዎችን የሚከፋፍልና የሚያማርር ድርጊት የምፈጽም አይመስለኝም ” አላት ።

“ ጉረኛ ” አለችው ፣ ከቀድሞው ቀዝቀዝ ባለ ስሜት ።
“ ጉራህ ከቁመትህ ይበልጣል ። ”

“ ማንም ሰው ቢሆን ለራሱ ከፍ ያለ ግምት ይኖረዋል ። እና ተሳስቼ ይሆናል ” ።

ሲናገር ድምፁንም ሆነ እሱነቱን ለምን እንዳዝናናው አልገባውም ። የሆነ ጽላላዊ ስሜት ተጫጫነው ። በአንጻሩ ደግሞ የማርታ ገጽታ እየደመቀ ሲሔድ ተመለከተ ። ‘ ምን እንዲህ አስበረታት ? ሙዚቃው ይሆን ? ወይም ድምፁ መላላቱን ሰምታ የተረታሁላት መስሏት ይሆን ? ’ አለ በልቡ ። ሐሜትና ሙዚቃ የማርታን ሕዋሳቶች ምንኛ እንደሚያነቃቁ ገመተ ።

የሽሚዟን የደረት ቁልፍ ፈትታ ፣ ጡቶቿን ለእስክንድር ዐይን አጋለጠቻቸው ። ከተቀመጠችበት ባትነሣም ባለችበት ትከሻዋን እየሰበቀች ከሙዚቃው ጋር አብራ ታዜም ጀመር ። “ አታምን ” የተጫወቱት “ ሺ ኤዝ ኦል ” የሚል የእንግሊዝኛ ሙዚቃ ነበር ።

“ ሙዚቃ ትወጃለሽ ? ” አላት እስክንድር ፣ ዐይኑን ከጡቶቿ ላይ ለመንቀል እየታገለ ።

“ሙዚቃ የሚጠላ አለ እንዴ ? ሕይወት የሌለው ፍጡር ካልሆነ በስተቀር ፣ ” አለችው ! እንቅስቃሴዋን ሳትገታ ።
“ ማለቴ ፣ የመውደድ ደረጃ ሊለያይ ይችላል ። ”

“ እኔ ግን ይገርምሃል ፣ ሙዚቃ እንደ ነፍሴ ነው የምወደው ። በተለይ በዚች ሙዚቃ ትልቅ ትዝታ አለኝ ። ”

“ ክብደቱ ምን ያህል ይሆን ? ” ሲል ቀለደባት ።

“ ደረቅ ! ” አለችውና ፣ “ የራሴ የሆነ ትዝታ ነው ” ብላ የትከሻ እንቅስቃሴዋን ሳታቆም ዐይኗን በጠረጴዛው ባዶነት ላይ ተክላ ፣ ጭልጥ ብላ ትዝታዋ ውስጥ ገባች ።

ከአንድ ዓመት በፊት ነበር ። ማርታ አንድ ወንድ ጓደኛዋ ቤት ስትሔድ ጓደኛዋ ከጥቂት ጓደኞቹ ጋር ያዘጋጀው ፓርቲ ላይ ደረሰች ። በአጋጣሚ የተዘጋጀ የጓዳ ፓርቲ በመሆኑ በቂ ቅንብር ስላልነበረው ፣ ሴቶች አልነበሩበትም ። ስምንት ያህል የመንደሩ የሚቀራረቡ ወንዶች ብቻ ራሳቸውን ለማዝናናት ያን ዕለቱን ያወጡት ፕሮግራም ነበር ። ማርታን

መልካም እግር ጣላት ። የአንዲት ሴት ከመሐከላቸው መገኘት ሁሉንም አስደስታቸው ።

በመጀመሪያ ከእያንዳንዳቸው ጋር ተራ በተራ እየተነሣች ስትደንስ ቆየች ። ለዳንስ ያላት ስሜት ከምንም የላቀ ነው ። ወፍጮ ሲያስፈጯት አውለው ዳንስ ላይ ቢያቀርቧት ሌሊቱን ሙሉ ስትነካው ታድራለች ። በዕለቱም ጨዋታው እየሞቀና የጎረምሶቹ ሰውነት እየጋለ በሔደ ጊዜ፣ ተራ መጠበቁ ቀርቶ ሁሉም አንድ ላይ እየተነሡ ይጨፍሩ ጀመር ። ማርታም መሐላቸው ገብታ ሁሉንም ማጫወት ቀጠለች ። ላባቸው ፊታቸውን እያጠበ ፣ ከአንገታቸው ሊቀነጠሱ እየደረሱ ፣ ከወገባቸው እየተሸበረኩ ፣ ከእግራቸው እየተብረከረኩ ዙሪያዋን ከበው ሲደንሱ ማርታ የላዕላይነት ስሜት ተሰማት ። በሴትነቷ ተኩራራች ። ነገር ግን ኩራታ ከመደነስ አልተቆጠበችም ። ይብሱን ፤ ከወገቧ በላይ በጡት መያዣ ብቻ ዕርቃኗን ሆና እስከ በቃት ተፍነከነከች ። በረቀች ፤ ተወዛወዘች ።

“ ሺ ኢዝ ኦል ” የሚለውን ሙዚቃ ስድስት ጊዜ ደጋግመው ደነሱበት ። እሷን ከመሐላቸው እንዳረጓት እያንዳንዳቸው የሙዚቃውን ስልት በመጠበቅ ጣታቸውን ወደ ማርታ እየጠቆሙ ፣ “ ሺ ኢዝ ዲስኮ ” አሏት ። ከሙዚቃው ጋር እያንዳንዳቸው የዲስኮን ቃላት በተናጠል ይሉና በአንድነት ፣ “ ኦ ኦ ኦ . . . ኦ ” የሚለውን ድምፅ ሲደጋግሙ ፣ አንገቷን አቅንታ ይብሱን ቁልቁል እየተሽከረከረች ትፍነከነክላቸዋለች ።

ማርታ በርካታ የዳንስ ቀኖችም ሆኑ ምሽቶች አሳልፋለች ። ከሁሉም ይልቅ በዚህ ቀላል የዳንስ ቀን ፣ “ ዲስኮ ” ጭንቅላቷ ውስጥ ተቀርጾ የቀረው ፣ ምንም ሴት ባልነበረበት አዳራሽ እሷ ፣ “ ዲስኮ ለዲ ” ሆና በወንዶች መሐል እንደ ጣኦት ተከባ ያሳለፈችው ዕለት ስለሆነ ነው ። ከዚያን ዕለት ጀምሮ ለሴትነቷ ልዩ ግምት ሰጥታዋለች ።

“ ዳንስስ ትወጂያለሽ ? ” አላት እስክንድር ፤ ከትዝታ ባሕር ውስጥ መግባቷን ሳያጤን ፣ የትከሻዋን መነቃነቅ ብቻ እየተመለከተ ።

“ ፐ ! ነፍሴ ነው ! ” አለችና ፣ የሚቀጥለውን የእስክንድር ቃል በመጠባበቅ ከአንገቷ ቀና አለች ።

“ ጥሩ ነው ” አላትና ዝም አለ ።

“ አንተስ ? ”

“ እኔም እወዳለሁ ። በውጭ ሀገር ሙዚቃዎች እደንሳለሁ ። የበለጠ ደስ የሚለኝ ግን ፣ በሀገር ባህል ሙዚቃዎች ስጫወት ነው ” አላት ።

“ ኤፍ ! ” ብላ ፊቷን ወደዛ አዞረችና ፣ “ አቤት አቤት ፣ እንዲያው ቁና ሙሉ ጉራ ! ” አለችው ።

“ ጉራ አይደለም ። ከምደንሰው የበለጠ እስክስታ እወርዳለሁ ፤ አብዛኛውን ዐይነት የሀገር ባህል ጨዋታ እጫወታለሁ ። በ “ ትዝታ ” አንጐራጉራለሁ ፣ “ ጉብልዬ ” ን አዜማለሁ ፣ “ እየዬው ድማሙ ” ን እተከዝበታለሁ ። አንቺ ግን እስክስታ መውረድ ቀርቶ የሀገርኛውን ዘፈን ግጥም አንድ ቤት መምታት መቻልሽን እጠራጠራለሁ ” አላት ፊቷ ላይ የፌዝ ሣቅ ብልጭ ድርግም እያለ ።

“ ማወቅም ሆነ መቻል አልፈልግም ” አለችው ፣ በግድየለሽነት ትከሻዋን እየሰበቀች ።

“ ይሄንን ነው ’ ኮ የምልሽ ፣ አንቺ የማታውቂው አንቺነትሽን ነው ። እኔ ግን እኔነቴን ሳላውቅ መኖር አልችልም ። የሀገሬ ባህልና ጨዋታዎች የእኔነቴ ክፍሎች ናቸው ። አንዳንዴ ለብዙ ጊዜ አከታትዬ በውጭ ሀገር ሙዚቃ የደነስኩ እንደሆን ከራሴ ጋር ጸብ እጀምራለሁ ። መሠረቴ የተናጋ ይመስለኛል ። ባዶነት ይሰማኛል ። ባህሌን ንቄ ለውጪ ባህል የተንበረከክሁ ይመስለኛል ። ”

የንቀት ሣቅ ሣቀችና ፣ “ ሐቀኛ ኢትዮጵያዊ ነህ ” አለችው ።

“ አንቺ ግን ሁለቱንም አይደለሽም ” አላት እያሾፈ ፤ “ ማለቴ ፣ አውሮፓዊትም ኢትዮጵያዊትም አይደለሽም ። ”

የንግግሩ ክብደት አልተሰማትም ።

“ እስቲ እናንተው ሁኑበት ” ብላ ቀለደችና ፣ “ እውነት ግን ከልብህ ነው እንዲህ ሀገር ወዳድ ሆነህ የምትከራከረው ? ” አለችው ።

“ ከአንጀቴ ነው ” አላት ወደ ኋላው ለጠጥ ብሎ ።

ራሷን ነቀነቀች ፣ “ ግን የውጭው ሙዚቃ የሀገር ባህሉ ምን አሰኘህ ? ሁሉም መዝናኛ እስከሆነ ድረስ ፣ በቃ ! ”

“ አዎ ሁሉም መዝናኛ ነው ። ለውጭዉ እየተገዙ የራስን ናቅ ማድረግ ግን ፣ ራስን መርሳት ይመስለኛል ። ከውጭ የምንቀበለውን ያህል የራሳችንንም ባህል ወደ ውጭ ብናንጸባርቅ ምንኛ ባማረብን ። በሀገርና በውጭ መካከል የባህል ልውውጥ መኖር እንዳለበት እምናለሁ ። ከአንድ ጎን ብቻ ሲመጣ ወይም ሲንጸባረቅ ግን ፣ የባህል ተጽዕኖ ይሆናል ። በምዕራባውያን ሙዚቃ ረገድ እኛ የተያያዝነው ይህን ይመስላል ። ”

“ እረ በናትህ ! አርዕስት ቀይር እስክንድር ። ምን ሞዛዛው ነህ ! ልታደርቀኝ ነው እንዴ ያወጣኸኝ ? ” አለችው ፣ ከልቧ በሽቃ ።

“ እረ ላዝናናሽ ነው ማርትዬ ! ይልቅ ጭማቂውን ድገሚ ” አላት ልቧን ሊያሟሽሸው ።

“ በቃኝ ! ይልቅ እንሒድ ! ”

“ ቆይ እንጂ ተጫወቺ ! የት እንሔዳለን ? አይዞሽ አንድ ቀን እንጨፍራለን ። ”

“ መቼ ? ” አለችው ፣ ዕለቱን በናፍቆት በመጠበቅ ዐይነት ።

“ መቼ ? መቼ ? ” እያለ ቃሏን በልቡ ደጋገመና ፣ “ ግድየለሽም ፣ አንድ ቀን ” አላት ።

“ እኮ አንድ ቀን መቼ ? ” ስትል የገዛ ሐሳቡ አፋጠጠው ። ‘ እጅ አጠረኝ ፣ ኮረንቲ ብስብ ’ የሚባባሉት የልጅነት

ጨዋታ ታወሰው ። ምናልባት በሐሳቡ የሚገምተው ፣ የመመረቂያው ጊዜ በሚቀርብበት አካባቢ ነው ። ያኔ አንቱ ለምርቃቱ ሥነ-ሥርዓት ልብስ ማሠፊያ ብሎ ገንዘብ እንደሚልክለት ይተማመናል ። እና ምናልባት ያኔ ! ግን ከዚያ በፊት ይቺ ልጅ ከዩኒቨርስቲው ወድቃ ብትባረርስ ? ነገሩ ሁሉ ከንቱ ዝማሬ መሆኑ አይደለም ?

“ ስማ አንተ እስክንድር ! ” ስትል ማርታ ከሐሳቡ አባነነችው ። “ ይሄ አቤል ለምንድን ነው ሲያየኝ ግን ባሩን የሚያኮማትረው ? ”

ይሉኝታ ይዞአት ነው እንጂ ፣ ከእስክንድር ጋር ከተገናኙባት ደቂቃ ጀምራ ከአሁን አሁን ላንሣው እያለች ስታስላስለው የቆየችው አርዕስት ነው ።

“ ይኮማተርብሻል እንዴ ? ” አላት እስክንድር ፣ ሁኔታውን እንደማያውቅ ሁሉ ።

“ እረ ብታይ እንደ ጠላቱ ነው የሚያየኝ ! ”

“ ምን እሱ እኮ ከማንም ጋር ቢሆን ያን ያህል አይጫወትም ” አላትና ሐሳቡን ቀርጦ ፣ “ ለመሆኑ ትዕግሥት ደህና ናት ? ” ሲል ጠየቃት ።

“ ደህና ነች ፣ እሷም ብታየት የተዘጋች ናት ። ፈጽሞ የውስጥ ስሜቷን አትናገርም ። እኔ መቼም በመኝታ ክፍል የቅርቧ ነኝ ብዬ ብዙ ላደርግላት ሞክርኩ ። እሷ ግን ግልጽ አይደለችም ። ከአቤል ጋር ፍቅር እንደ ጀመረች ያወቅኩት ከስንት ማውጣጣት በኋላ መሰለህ ! ”

እስክንድር ለተወሰኑ ሴኮንዶች በትካዜ ዝም ብሎ ቆየ ። ምን እንደሚናገር ግራ ገብቶታል ። የአርዕስቱ መነሣት ቢያስደስተውም መፍትሔ የሌለው ድግግሞሽ ጨዋታ መሆኑ ስሜቱን ከፋፍሎታል ። አቤልን ለመርዳት በምን መንገድ ይቻላል ? ሁለቱም ስሜታቸውን ለሰው የማያካፍሉ ፣ የርስ በርስም ልሣናቸው ዐይናቸው ብቻ !

“ እጅግ ያስገርሙኛል ” አለችው ማርታ ፣ የእስክንድር ዝምታ ጨዋታውን እንዳያቆመው ፤ “ ፍቅር በረከ

ሰዐት ዘመን ደግሞ ይህን ያህል መጨነቅ ። ያውም በዐይን ፍቅር ! ምን ከረፈፎቹ ናቸው ! ”

“ ከረፈፍነት አይደለም ፤ አያድርስ ነው ። በፍቅር ጀግንነት የለም ” አላት አምርሮ ።

“ ምነው ደርሶብሃል እንዴ ? ”

እስክንድር ምንም አልመለሰላትም ። ጥቂት ሲያስብ ቆይቶ ፣ “ ይልቅስ ልንረዳቸው የምንችልበትን መንገድ ብንፈልግ ጥሩ ነበር ” አላት ።

“ እንዴት ? ” አለችው ፣ የሱን ስሜት በማየት ለነገሩ አትኩሮት ሰጥታው ። “ እምልህ ፣ የልባቸውን እስካላጫወቱን ድረስ እንዴት መርዳት ይቻላል ? ”

“ አም ፣ ችግሩ'ኮ እሱ ነው ” አለና ፣ መፍትሔ ከጣራው ላይ የሚወርድ ይመስል - ጣራ ጣራውን እያየ ፣ “ ምን መሰለሽ ፣ እስካሁን አቤልን ለመርዳት የሚታገሉት ዮናታን ብቻ ናቸው ። ”

“ ዮናታን ? ” ስትል ግራ በተጋባ ስሜት አቋረጠችው ።
“ የፍልስፍና መምህር ። እኝያ ረዥም ቀይ ፣ ጸጉራቸው ትንሽ ገባ ያለ ሰውዬ ! ብዙ ጊዜ እንኳ ብቻቸውን ነው የሚሔዱት ። ”

“ እ . . . ዐወቅኳቸው ። ”

“ እንዴት ዐይነት ግሩም ሰው መሰሉሽ ። ታዲያ ምን ይሆናል ፣ ብቻቸውን ነው የሚፍጨረጨሩት ። አቤልን ለማዳን ሌላ በቅጡ የሚረዳቸው ሰው አላገኙም ። እኔን አንዳንዴ እየጠሩ ስለ ሁኔታው ይጠይቁኛል ። ነገር ግን በቂ መረጃና ድጋፍ ልሰጣቸው አልቻልኩም ። አቤል ታፍኖ መሞት የሚፈልግ ልጅ ነው ። ”

“ እውነት ፣ ምን ዐይነት ተፈጥሮ ነው ? ” አለችው ፣ ከፉኛ እንደ ተገረመችበት በሚገልጽ ስሜት ።

“ ተፈጥሮ አይደለም ። ከአካባቢው የወረሰው በሽታ ነው ። ፍቅር ምስጢር ተደርጎ በሚወሰድበት አካባቢ እስከ

ዶገ ድረስ ፣ እሱም ያንኑ ስሜት ነው የሚያንጸባርቀው ። በዚያ ላይ ደግሞ እኔ እንደሚመስለኝ ፣ አቤል ለፍቅር ጥሬ ነው ። ይህችኑ ትንሽ ዕድሜውን ሙሉ በሙሉ ደብተሩ ላይ ነው ያሳለፋት ። የሱን የባላገር ንጹሕ ስሜት ከእኛ የከተማ የትርምስ ሕይወት ጋር ልናወዳድረው አንችልም ” ካለ በኋላ ፣ ነገሩን ለማዘመድ አሰላሰለና ፣ “ ሁለታችን ይልቅ አሁን እሱን ለመርዳት ብንችል ጥሩ ነበር ” አላት ።

“ እንዴት ? ” አለችው በጉጉትና ሞራል በተሞላበት ስሜት ። እንደ ማንኛውም ሕያው ፣ ሌላውን የመርዳት ጉጉት ተሰማት ። ገና ምኑንም ሳትጀምረው ደስ ደስ አላት ። “ የሚቻል ከሆነ ፣ በደስታ ! ” አለችው ።

“ አም ፣ እንዴት መሰለሽ ፣ እኔና አንቺ በዘዴ ሁለቱን አገናኝተን ለማነጋገር ብንችል ። ”

“ እንዴት ? ” አለችው ፣ እንደገና ተቻኩላ ።

“ እኔና አንቺ አንድ የሆነ ቦታ እንቃጠርና አንቺ ትዕግሥትን ፣ እኔደግሞ አቤልን እዚያ ቦታ በዘዴ ይዘናቸው ለመምጣት እንሞክር ። በአጋጣሚ እንጂ በቀጠሮ የተገናኘን አናስመስለውም ። ”

“ እሺ መቼ ? ”

“ ነገ ነዋ ! ምን ጊዜ መስጠት ያስፈልገዋል ? ” አላት ፣ እስክንድርም ራሱ ተቻኩሎ ስሜቱ በደስታ እየተቁነጠነጠ ።
“ በስንት ሰዓት ? ”

“ ከቀትር በኋላ ፣ ወደ አሥር ሰዓት አካባቢ ። “ ዝም ብሎ አፉ ላይ የመጣለት የሰዓት ምርጫ ነበር ።
“ የት ቦታ ? ” አለችው ።

“ የት ይሻላል ? እ . . . እዚያ አንቺና ትዕግሥት የምታጠኑበት ዋርካ ሥር እያጠናችሁ ጠብቁን ፤ እኔ እንደ ምንም እሱን ይዤ እመጣለሁ ። ”
“ በደስታ ! ”

እስክንድር ከዚች ደቂቃ ጀምሮ ሐሳቡ ተቁነጠነጠ ። ከማርታ ጋር ካፊቴሪያው ውስጥ ጥቂት ሲጫወቱ ቆይተው

ሔዱ ። ከአቤል አርዕስት በኋላ ፣ ማርታ የምታወራለትን አንዱንም ከልብ አላዳመጠም ። አቤልና ትዕግሥትን ለማገናኘት ታላቅ ጥበብ የተከሠተለት መሰለው ። ነገ . . . እሑድ . . . ከአንድ ሌሊት በኋላ . . . አቤት ርቀቱ! ሐሳቡ በርሮ እሑድ ላይ ዐረፈ ። እዚያች ዋርካ ሥር ትዕግሥትና ማርታ የሚያጠኑ መስለው ሲጠብቋቸው . . . እሱ አቤልን አጅቦ ከተፍ ሲል . . . ተማሪ ሙሽሮች ከነሚዜዎቻቸው . . . ግን አቤል እምቢዮ አልሔድም ቢልስ ? ወይም ደግሞ ትዕግሥትን ሲያያት የኋሊት ቢበረግግስ ? . .

ምዕራፍ አስራሦስት

እሑድ ጠዋት ፣ እስክንድር ማንደፍሮ ከእንቅልፉ ሲነቃ ከሳምሶን "ጉልቤው" በስተቀር ቀድሞት የተነሣ ሰው አል ነበረም ። ሳምሶን እንደ ልማዱ በጠዋት ተነሥቶ ስፖርት በመሥራት ላይ ነበር ። እስክንድር እንደ ነቃ ዐይኑን በጣቶቹ ጠራርጎ ሳምሶንን አጨልቆ ተመለከተው ። ላቡ በግንባሩ ላይ እየወረደ ፣ መሬቱ ላይ ተንጋሎ ፣ እንገቱን በእጁ እየደገፈ ከወገቡ በመነሣትና በመተኛት የሆድ ጂምናስቲክ ይሠራል ። ሳምሶን ለስፖርት ያለው ፍቅር እስክንድርን ሁሌም ያስደንቀዋል ። ጠዋት ጠዋት ቀድሞ ተነሥቶ ሰውነቱን ሳያፍታታ ምንም ቢሆን ወደ ውጭ አይወጣም ።

እስክንድር በሳምሶን እንቅስቃሴ ተነቃቅቶ ፣ "ስፖርት ለጤንነት ! " አለና ከመኝታው ውስጥ ተፈናጥሮ ወጣ ። ድካም ስለ ተጫጫነው ከአልጋው ለመነሣት የፈጠረው ዘዴ ነበር ። ልብሱን ለባብሶ ከጨረሰ በኋላ ፣ ክፍሉ ውስጥ ይንጎራደድ ጀመር ።

" ምነው ዛሬ በሌሊት ? " አለው ሳምሶን ፣ በእሑድ ቀን የእስክንድር ማልዶ መነሣት እንግዳ ነገር ሆኖበት ።
" አንዳንዴ ለውጥ ያስፈልጋል ። "

" የምን ለውጥ ? " አለ ሳምሶን ፣ ጂምናስቲኩን ጨርሶ ዱብ ዱብ በማለት ሰውነቱን እያዝናና ።

" አንዳንድ ሰንበቶችን ማልዶ የመነሣት ለውጥ ! " አለውና እስክንድር ወደ መስኮቱ ሔዶ ከፈተው ።

የጠዋት ፀሐይ ፣ ሣር ቅጠሉን ልዩ ድምቀት ሰጥታዋለች። ከእሑድነቱም ሌላ ፣ ጠዋት እንደ መሆኑ መጠን በግቢው ውስጥ የሚንቀሳቀስ ተማሪ አልነበረም ። ለአታክልቱ ከፀሐይ ብርሃን ጋር ውበትና ድምቀት የሰጠው ጸጥታውም